

59964

OVHOVNO ŽIVLJENJE

A VIDA ESPIRITUAL

LETNIK XXXVIII

marec 1971

Sufrimiento y esperanza de la Iglesia de hoy

Una de las impresiones que producen diversos acontecimientos característicos de la vida de la Iglesia en estos últimos tiempos se refiere al doble aspecto dramático en que se desarrolla esa vida: este aspecto parece definido por las palabras siempre válidas de San Pablo: "Luchas por fuera, por dentro temores" (2 Cor 7, 5).

Efectivamente, parece que la situación general de la religión y de las instituciones en que ella se expresa, aparece bastante tranquila y respetada, exteriormente.

Pero, por desgracia, la realidad profunda es otra, ya que un legalismo opresor en numerosos países, un secularismo pacífico, si queréis, pero radical en su pensamiento y en sus costumbres, intentan sofocar por todas partes las ideas cristianas y las instituciones que en ellas se inspiran.

¿Y qué diremos de las circunstancias internas de la Iglesia? Ciertamente, hay signos maravillosos de vitalidad, de espiritualidad, de santidad.

¿Pero no es quizás para todos motivo de estupor, de dolor, de escándalo ver que precisamente dentro de la misma Iglesia nacen inquietudes e infidelidades, a menudo de parte de los que, por su compromiso especial y por el carisma recibido, deberían ser más fieles y más ejemplares?

Paulus PP. VI

MISLI ZA MAREC

Šolske počitnice se stekajo h koncu. Tudi tovarne in podjetja se normalizirajo. Ljudje se vračajo s počitnic. Skoraj vse organizacijsko in prosvetno življenje je v poletni vročini počivalo. In je prav. Poleg rednega dela skozi leto vsi namreč potrebujemo počitnic. — Nekateri potrebujejo v počitniškem času več spanja in počitka, drugi več gibanja in hoje, spet drugi sonca in vode in čistega zraka, vsem dobro deno začasna zamenjava okolja.

Nekateri rojaki so pohiteli za nekaj tednov ali vsaj za nekaj dni na morje, v hribe, tretji so ostali doma, vsak po svojih možnostih in okusu. V marcu pa steče življenje spet na star tir.

Z obnovljenimi močmi začenjamo v marcu življenje tudi v naši skupnosti. Naši krajevni domovi bodo ob sobotah spet polni naše šolske mladine, pevski zbori bodo spet začeli z vajami in nastopi, v Slovenski hiši in po krajevnih domovih se bodo spet vrstile prireditve verskega, kulturno-prosvetnega in družabnega značaja. Vse to je potrebno za harmonično in polno življenje skupnosti in posameznika.

Vse to življenje skupnosti pa terja veliko idealizma in požrtvovalnosti. In vse prepogosto sloni vse to delo na plečih nekaterih ljudi dobre volje, medtem ko se mnogi temu stalno odtegujejo.

Nismo vsi za vse, nimamo vsi enakih darov in možnosti, so pa glede skupnosti neke obveznosti, ki so skupne vsem. Vse tiste ustanove, organizacije in prireditve, ki so potrebne za ohranjanje naše versko narodne skupnosti in za spolnitev njenih nalog, smo dolžni podpreti moralno in stvarno. Potruditi se moramo za solidnost in kvaliteto naših prireditev, za zdravo in pošteno domačnost po naših skupnih domovih, za pritegnitev mlajših moči v ustanove in organizacije in za strpnost ter spoštovanje v medsebojnih odnosih.

29. novembra 1970

Tretji dan bivanja na Filipinih je papež Pavel VI. začel s sveto mašo v modernem okraju Quezon City blizu Manile v navzočnosti nepregledne množice vernikov. Udeležila sta se je tudi predsednik Marcos in njegova žena. Med mašo, ki jo je sveti oče začel ob 8. je Kristusov namestnik na zemlji govoril pred dvamilijonsko množico dijakov, delavcev, ubogih in bogatih.

Kristus sam pošilja papeža, da oznanja njegov evangelij. On je Sin živega Boga, učenik in odrešenik človeštva. Kristus je središče zgodovine in človeštva, kruh in vir življenja, naš vodnik, naš vzor in naš brat. Zaradi nas je postal otrok, ubog in delavec.

Kristus je naš rešitelj. On more rešiti vse zadeve. Uči, da je Bog naš Oče, vsi ljudje pa smo bratje. Zagotovil je svobodo vsem ljudem. Odpravil je suženjstvo in vrnil delu čast.

Dijaki se morajo zavedati vrednosti in pomena duhovnih dobrin. Samo tvarni in gospodarski napredek ne moreta osrečiti človeške družbe. Pravo srečo more dati človeštvu le krščanska vera.

Delavci se smejo in morajo bojevati za svoje pravice. V tem boju jih mora voditi evangelij

Pavel VI **na** **Daljnem** **vzhodu**

Kristusa, božjega Delavca, pravičnost, nesebičnost, odločnost in modrost.

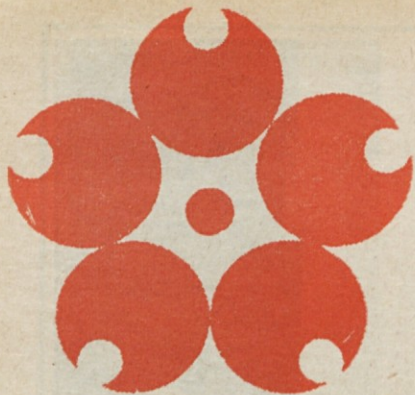
Revni naj se zavedajo, da je Kristus največji prijatelj revnih. Ubogim obljublja nebeško kraljestvo. Smejo se bojevati za svoje pravice, vendar naj ne preklinjajo svoje revščine in tistih, ki zanje nimajo srca. Zaupajo naj v njega, ki je s svojim trpljenjem posvetil vse človeške bridkosti in naj ga prosijo za krščansko potrpežljivost.

Bogati naj mislijo, kako je bil Kristus strog do bogatinov, ki so živeli v izobilju in brezdelju, pa niso imeli srca za reveže. Obljubljal pa je plačilo za vsak kozarec vode, ki jo bo kdo dal potrebnemu človeku s pravim krščanskim duhom. Nesebična, velikodušna krščanska ljubezen more bogate ljudi rešiti sovraštva in nasilja in jim zagotoviti mirno življenje v današnji družbi.

PAPEŽEVA IZREDNO VAŽNA POSLANICA

Ko je papež Pavel VI. končal svoj prvi govor, je šel v dvorano Radio Veritas, da se je udeležil zaključka zborovanja azijskih škofov. Sprejeli so ga kardinali, ki jih je bilo osem in prelati, vsi v belih oblekah. Kardinala Santos in Gracias, dekan škofovske skupščine, sta papeža ob prihodu po-

zdravila. Azijski škof je potem prebral zadnjo listino vseazijske škofovske konference. Prelati so odobrili 16 sklepov, med katerimi je bil tudi sklep, da bodo ustanovili osrednji odbor, ki bo skrbel, da se bodo ti sklepi izvedli. Na koncu škofovskega zborovanja je imel papež pred mikrofonom Radio Veritas izredno važen govor vsemu azijskemu ljudstvu.

Treba je zgraditi bolj pravično in edino družbo. V Aziji prebiva polovico vsega človeštva. Papež želi, da bi Azija našla pravično mesto v mednarodnem gospodarskem in socialnem življenju. Odpraviti je treba predvsem krivice, ki se gode revnim in zapuščenim ljudem in delavcem, ki nimajo pravične plače.

Azijski narodi imajo globok verski čut in veliko ljubezen do družine in svojih prednikov. Žejni so nadnaravnega duha. Zato vneta iščejo Boga. Cerkev je vesoljna.

Zato ne more biti nobenemu narodu tujka. Tudi vse azijske narode ljubi. Prilagodi se vsakemu podnebjju, vsaki kulturi, vsakemu narodu. Kristusova blagovest ne zatira in ne zavrača kulturnih in duhovnih vrednot nobenega človeškega rodu.

Krščanska vera vzgaja kristjane, da delajo za bratsko slogo in za to, da bi vsi ljudje imeli kruh, zaposlitev, stanovanje, primerno vzgojo, svobodo in pravice, ki jih imajo od Boga. Na koncu poziva papež vse osebe, ki imajo odgovorne službe, naj delajo za to, da bi se končalo sovraštvo med narodi in bo človeški rod prišel do častnega, stalnega in pravičnega miru.

Po končanem govoru je imel papež na istem prostoru sestanek s časnikarji. V nagovoru jih je spodbujal, da je njihova služba važna in odgovorna. Svet gleda z zaupanjem na njihovo delo. Prav bodo izvrševali svojo službo le tedaj, če bodo vedno ljubili, širili in branili resnico.

Potem je šel papež v naselje svetega Jožefa blizu Manile. Tam je blagoslovil nekaj novih hiš in v spodbudo tistim, ki so jih zgradili, spregovoril nekaj navduševalnih besed.

PAPEŽ MED REVNIMI

Popoldne je imel papež zelo ganljiv sestanek z brati revnega okraja Tondo v mestu Manila. Več

kot 20.000 prebivalcev bednih koč je obdajalo svetega očeta. Njihovo župnijo vodijo salezijanci. Papež je v govoru omenil, da so človeške pravice določene tudi za uboge. Obiskal je tudi mizarja Karla Navarri, ki ima ženo in pet otrok. Eden izmed njegovih sinov je zelo bolan v revni koči na močvirnatem kraju. Na koncu obiska jim je sveti oče rekel, da Cerkev vse prebivalce revnega kraja Tondo ljubi. Nato se je od njih poslovil in se jim zahvalil za lep sprejem.

Ko je bil že čas, da papež odide na otočje Samoa, je sprejel na Apostolski nunciatuuri zastopnike krščanskih skupin, skupino nekristjanov, skupino Judov in svetopisemsko skupino, ki sodeluje pri prevajanju svetega pisma v domače jezike. Papež se je za vse zanimal in jih pristrčno pozdravil.

Ob 18 se je sveti oče peljal na letališče. Četudi je deževalo, se je zbralo več tisoč ljudi na ulicah ob poti in „belega popotnika“ pozdravljalo. Preden se je papež poslovil od oblasti in filipinskih državnih zastopnikov, je vsemu ljudstvu spregovoril nekaj besed, na koncu pa vzkliknil: „Moje srce ne bo nikdar pozabilo Filipinov!“

PAPEŽ NA OTOČJU SAMOA

Papeževo letalo DC-8 je po desetih urah vožnje preletelo Pacifiški ocean in pristalo na letališču Pago Pago. Ura je bila tedaj na otočju Samoa 10 dopoldne dne 29.

novembra 1970. Na letališču ga je pričakoval zastopnik ameriške vlade John Haydon, ki je papežu prinesel poslanico predsednika Združenih ameriških držav. Papeža je prišlo pozdravit tudi veliko število prebivalcev z otočja Samoa, ki so pred njim izvajali svoje značilne narodne plesе.

Takoj nato se je odpeljal papež Pavel VI. v Apio, ki je na zahodnem delu otočja Samoa, okoli 130 kilometrov daleč. Tam ga je sprejel državni poglavar S. A. Malietoa Tanumafili II.

Po izmenjavi pozdravov je šel papež v oddaljeno župnijsko cerkev in v njeni bližini zunaj na prostem maševal. Udeleženci so njegovo mašo spremljali s svojim petjem v narodnih nošah. Med mašo je papež v homiliji (razlagi evangelija) pozval ves svet, naj podpira katoliške misijone.

Iz središča Pacifika je papež ob 13.20 (po uri tistega kraja) na-

daljeval potovanje do letališča Pago Pago, odkoder se je z letalom DC-8 odpeljal v Avstralijo. To se je zgodilo v nedeljo, 30. novembra 1970 ob 15.

PAPEŽ V AVSTRALIJI

30. novembra 1970

Papež je ob 17.30 (po krajevnem času) prišel v Sydney in začel takoj izvajati svoj zelo zgoščeni tri-dnevni program. V Sydneyu je namreč prebival tri dni. Na letališču so ga sprejeli vladni zastopnik Sir Paul Hasluck, ministrski predsednik John Gorton in vladni zastopnik dežele Nueva Gales del Sur in še več drugih zastopnikov državne oblasti. Pri sprejemu papeža je bil tudi kardinal Gilroy, nadškof v Sydneyu in apostolski delegat mons. Gino Paro. Po pozdravu ministrskega predsednika je spregovoril sveti oče, se vsem zahvalil za sprejem in izjavil, da prihaja v Avstralijo zato, da se bo udeležil zborovanja njihovih škofov, jim pokazal svoj bratsko ljubezen in z njimi delil njihovo veliko odgovornost. Vsem želi mir, družinam in socialnim ustanovam pa vzajemnost in slogo. Kristusov evangelij je blagovest miru. Kristus, ki je knez miru, naroča papežu, svojemu namestniku na zemlji, naj pridobiva ljude, da bodo delali za pravični, trajni mir. „Bog naj blagoslovi Avstralijo in vse njene dobre ustanove!“ S tem vzklikom je končal svoj pozdravni govor.

*Prvi dan, 30. novembra 1970,
v Sydneyu*

Četrto ure po prihodu na letališče se je papež Pavel VI. odpeljal v mesto Sydney. Na občini ga je sprejel in pozdravil župan McDermott. Papež mu je vrnil pozdrav in se mu zahvalil za prisrčen sprejem. Prihaja v Sydney zato, da se bo s predstavniki katoliške Cerkve razgovarjal, kako naj uspešno vrše svoj poklic, oznanjajo evangelij in pospešujejo človeški napredek. Nastajajo nove razmere. Potrebne so nove oblike vzgoje. Zavarovati je treba zasebno, družinsko in socialno življenje s pravično zakonodajo. Vsi, tudi katoliki, pod vodstvom Cerkve so dolžni delati za rojstvo, za nastanek novega boljšega sveta. Pri tem delu je treba vedno gledati na to, da se ne bodo podcenjevale in prezirale duhovne vrednote. Papež izreka županovim sodelavcem priznanje in prosi Boga, da bi mesto Sydney napredovalo in živelo v slogi in miru.

Papež se je potem peljal v stolnico Svete Marije. Pred stolnico ga je z nepopisnim navdušenjem sprejela neizmerna množica, zbrana od vseh strani. V notranjosti svetišča pa je z vidnimi in ganljivimi izrazi ljubezni pozdravila velika množica škofov, duhovnikov, redovnikov in redovnic prvega papeža, ki jih je prišel obiskat. Ko je papež pred oltarjem pokleknil in nekaj časa molil, je bila v cerkvi popolna tišina.

Papež je potem maševal. Med mašo je govoril duhovščini in vsem Bogu posvečenim osebam. Pozdravi jih z besedami sv. Pavla: „Milost vam in mir od Boga Očeta in Gospoda Jezusa Kristusa“ (2 Tes 1, 2). Papež je zdaj med njimi. V cerkveni zgodovini morda še ni bilo takega sestanka. Sveti oče pozdravlja zlasti kardinala Girloya, sobrate škofove Nove Zelandije in Oceanije, pozdravlja duhovnike, redovnike in redovnice in vse vernike tega izbranega dela katoliške Cerkve.

V Sydneyu, 1. decembra 1970

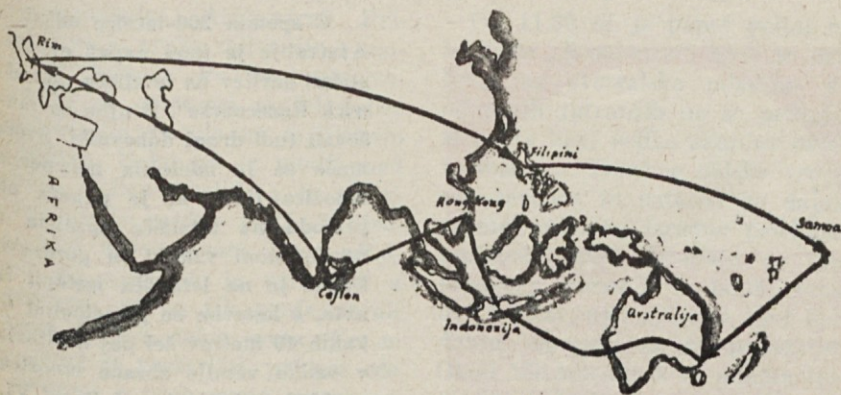
Papež je že zgodaj zjutraj zapustil sedež Apostolske nunciature in šel na bližnji pomol, kjer je šel na motorni čoln „Captain Philip“, s katerim je prekrizal neizmerni sydneyjski zaliv. Spremljal ga je kardinal Girloy in še več

drugih uglednih osebnosti. Tako je papež prišel v mestni okraj, ki je blizu stolnice. Ostali del poti je prevozil z avtom. Okoli 9 je prišel v kripto, kjer je bilo zbranih 72 udeležencev vseoceanske škofovske konference. Zborovanje je trajalo tri ure. Papež je ves čas z velikim zanimanjem poslušal 20 perečih zadev avstralskih in oceanskih škofov.

Na koncu škofovskega zborovanja je papež govoril o edinosti v Cerkvi.

Po končani škofovski seji je šel papež v srednjo cerkveno ladjo, kjer ga je čakalo 4.000 duhovnikov. V svojem govoru jih je spodbujal, naj bodo zvesti služabniki vseh ljudi, vseh bratov in sester katerega koli rodu, naroda ali jezika.

Ko je sveti oče končal svoj govor, so vsi duhovniki zapeli „Vere“. Ura je bila tedaj že 12.30.

Rim, Teheran, Dacca, Manila, Samoa, Sydney, Yakarta, Hong-Kong, Ceylon, Rim.

Papež je zapustil stolnico, da bi se vrnil na Apostolsko nunciaturo. Ob izhodu iz svetišča je Hyde Park. Tam je svetega očeta navdušeno pozdravljalo več tisoč oseb. Prav tedaj je namreč že hitela velika množica na letališče Randwick, kjer je papež sedem ur pozneje maševal.

Takoj potem je papež na Apostolski nunciaturi sprejel člane diplomatskega zbora iz Kambodžije. Bilo jih je 60. Papežu jih je predstavil dekan in visoki komisar iz Kanade Menzies. Papež Pavel VI. jih je pozdravil s posebnim govorom. — Papež je sestanka z diplomati vesel. Njegovo bivanje v Avstraliji se bo končalo. Zato je srečen, da jih more še pred odhodom sprejeti. Kakor v Manili je bil tudi tukaj zaposlen s skrbjo za vse Cerkve. Prišel je skupaj s škofi in z njimi proučeval, kako bi mogli na najbolj primeren in uspešen način oznanjevati na tem

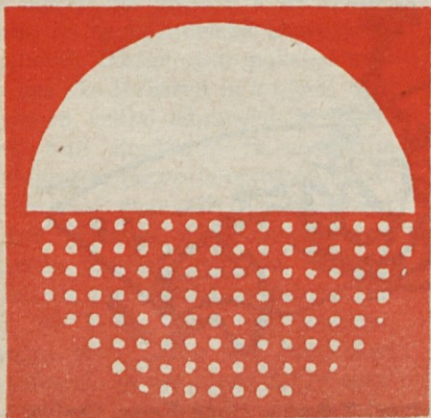
neizmernem prostoru božjo besedo. Četudi je njegovo potovanje popolnoma duhovnega značaja, se zanima za njihovo delo, ki je v mnogih ozirih podobno njegovemu poslanstvu. Tudi diplomati podpirajo mednarodno delo za miren in vsestranski napredek človeštva. Posebno se prizadevajo za pravičen mir, ki je podlaga skupnega življenja človeške družbe. Bog naj blagoslavlja njihovo delo, da bi se ljudje na zemlji vedno bolj zavedali, da smo vsi bratje in otroci istega Očeta, ki je v nebesih.

V isti Apostolski nunciaturi je papež potem sprejel voditelje avstralskih katoliških organizacij. V nagovoru jih je opozarjal, naj se zavedajo svojih novih posebnih pravic v Cerkvi, katere jim je določil in priznal drugi vatikanski koncil.

200-LETNICA AVSTRALIJE

V spomin 200-letnice odkritja Avstralije je imel papež evharestično daritev na letališču „Randwick Racecourse“. Z njim so maševali tudi drugi duhovniki. Svete maše se je udeležila neizmerna množica ljudi, ki je papeža ob prihodu na letališče sprejela z navdušenimi vzkliki in pozdravi. Papež je na letališču izstopil iz avta, s katerim se je pripeljal in kakih 40 metrov šel peš k oltarju v veliko veselje zbrane množice.

Med mašo je papež Pavel VI., ki oznanja vedno novo in staro blagovest, tudi govoril. Spodbujal

je Avstralce, naj spolnjujejo verske in državljanske dolžnosti, da ne bodo postali družba, ki vidi samo sebe. Pohvalil je njihovo državljansko, нравno in versko zavednost, svaril pred sebičnostjo. opominjal, da smo vsi odgovorni za vse ljudi in jim želel blagoslov, mir in napredek.

*Papež tretji dan v Sydneyu —
2. decembra 1970*

Papež je ta dan obiskal različne socialne ustanove. Prve so bile deležne njegovega obiska redovnice Družbe sv. Jožefa. Ustanovila jo je oseba avstralskega pokolenja. Njihovo glavno delo je vzgoja. Tem redovnicam in drugim skupinam vzgojiteljev je papež tudi govoril o nalogi, ki jih ima katoliška šola pri vzgoji današnje, med versko brezbržnim svetom živeče mladine.

Nato je sveti oče obiskal otroško bolnišnico „Alexandra“. Prišel je preko zaliva tja z motornim čolnom. Po pozdravu voditelj je šel papež med otroke. Ganilo ga je njihovo trpljenje. Dolgo se je mudil med njimi. Njihova bolečina je skrivnost vere in rešitev svetá. V otrocih trpi Kristus sam. Pred odhodom od njih jih je razveselil z igračami, ki so jih zanje zbrali otroci z vseh delov sveta. Ko se je papež že poslavljaj, prinese oče s solzami v očeh svojo osemletno hromo, mrtvoudno hčerko pred papeža in ga prosi, da bi jo blago-

slovl. Pri neki nesreči si je zlomila hrbtenico. Papež je to takoj storil, potem pa še otrokom govoril o Jezusu, njihovem spremljevalcu, prijatelju in tolažniku.

Nato je papež šel na tretji obisk v zavetišče za onemogle starčke. Sprejele so ga redovnice, ki tem starčkom strežejo. Sveti oče se je več časa zadržal med njimi, se z njimi pogovarjal, jih opozarjal na vrednote „tretje dobe“ in jim rekel, da so zveličavni opomin današnjemu tehničnemu svetu.

Sveti oče je potem še imel sestanek s starimi, onemoglimi duhovniki v njihovem domu, ki ga je sezidal nadškof in kardinal v Sydneyu. Zahvalil se jim je za občudovanja vredno delo, ki so ga opravili za tako delavno in požrtvovalno katoliško skupnost v Avstraliji.

Papež med avstralsko mladino

Ob 11.30 se je papež peljal na letališče „Randwick“, kjer je našel za avstralsko mladino. Že od prvih jutranjih ur so prihajale na ta kraj velike skupine otrok in mladcev. Posebne obleke vzgojnih zavodov in ustanov so dajale vsemu prostoru izredno privlačno pestrost. Sredi letališča se nad preprogo rumenih in belih cvetic dviga oltar, nad njim pa rdeč baldahin, narejen za to priložnost. Okoli 150.000 otrok in mladih ljudi iz vseh krajev Avstralije se udeležuje svete maše Pavla VI. Vse katoliške šole v Avstraliji so

imele ta dan praznik. Med mašo je papež govoril mladini o naklonjenosti, dobroti in ljubezni Cerkev do nje, govoril o Kristusu, ki je zato postal človek, da je središče in vsebina zgodovine.

Papežev sestanek s časnikarji

Po dveh urah počitka na Apostolski delegaturi se je papež peljal v Wenworth Hotel, kjer je imel sestanek z zastopniki avstralskega tiska. V nagovoru jih je papež spodbujal, naj spoznavajo težnje današnjega človeštva in naj sodelujejo pri utrjevanju človeškega bratstva, napredka in mira.

Potem je papež na Apostolski delegaturi sprejel občinske zastopnike Severnega Sydneya, potomce prvih avstralskih prebivalcev, zastopnike nekrščanskih verskih skupin, zastopnike naseljencev in hebrejske skupnosti. V govoru je vsaki skupini poudarjal, da se Cerkev nesebično zanima za vse posebne zadeve.

EKUMENSKA PRIREDITEV

Sveti oče se je potem udeležil v „Town Hall“ še posebne ekumenske prireditve vseh krščanskih veroizpovedi. To je bilo zadnje papeževo dejanje v drugem dnevu bivanja v Sydneyu. Ob 20 je prišel sveti oče v dvorano, kjer so ga bratje kristjani prijazno sprejeli in pozdravili. Predsednik Narodnega sveta Cerkev v imenu vseh kratko pozdravi papeža. Sv.

oče mu takoj odgovori. V govoru opozori, da vodi do edinosti pot trpljenja.

Protestantski škof potem povabi vso skupščino k molitvi. Najprej so brali odlomke svetega pisma z vložki iz Jeremijevega psalma in skupno molili „Vero“. Po berilu iz lista svetega Pavla so vsi molili „Oče naš, ki si v nebesih...“ Sestanek pa so končali s posebno molitvijo za edinost.

Ko je papež odhajal, je avstralska množica vzklikala papežu in ga pozdravljala. Papež je šel na osrednji balkon mestne hiše in dal vsem apostolski blagoslov.

*Papež zadnji dan v Sydneyu —
3. decembra 1970*

Ta dan zjutraj je imel papež sv. mašo v stolnici v Sydneyu. Med mašo je posvetil za škofa msgr. Louisa Vangeheja, ki se je rodil na Novi Gvineji. V homiliji je poudaril, da je novi škof sin misijon-skih pokrajin v Pacifiku. Zdaj ga je Bog poklical, da bo neposredno sodeloval s papežem, naslednikom apostolov, pri vodstvu Kristusove Cerkev.

Ko je sveti oče odhajal iz svetišča, ga je pred izhodom čakalo več tisoč odraslih ljudi in veliko otrok. Isto se je zgodilo pred Apostolske delegaturo. Prišli so se od papeža posloviti. Stražnik je pred papeža prinesel svojega otroka, ki ga je sveti oče objel in blagoslovil.

Matere so pri tem prizoru začele jokati.

Ob 11 (po krajevni uri) se je papež odpeljal na sydnejsko letališče. Preden je stopil na letalo DC-8, se je kratko poslovil od zastopnikov oblasti in vsega avstralskega ljudstva. Ganjen se jim je zahvalil za vse, kar je dobrega prejel in doživel na tej celini. Ob slovesu jim je rekel, da vse nosi v globini svojega srca. S pristrčnim objemom kardinala Gilroya je zaključil svoj obisk Avstralije prvi papež, ki je prišel tja iskat duš.

Papežev prihod v Yakarto

Iz Avstralije se je papež Pavel VI. odpeljal z letalom v Indonezijo. Po sedmih urah srečne vožnje je papeževo letalo DC-8 ob 15.50 (po krajevni uri) pristalo na zemlji v Yakarti. Tam je svetega očeta sprejel predsednik indonezijske republike general Suharto in ga pozdravil v imenu vsega indonezijskega ljudstva. Papež mu je kratko odgovoril, da bi rad s svojim potovanjem omilil trdo življenje ljudi in jim pomagal do pravice in miru. Potem se je v spremstvu nadškofa v Yakarti Leona Soekata in ministra za družbena občila Fransa Seda peljal v avtu do stolnice, kjer so ga čakali duhovniki, redovniki in navadni verniki. Govoril jim je, da je vesel kristjanov, ki živé tako daleč, pa so tako blizu papeževega srca.

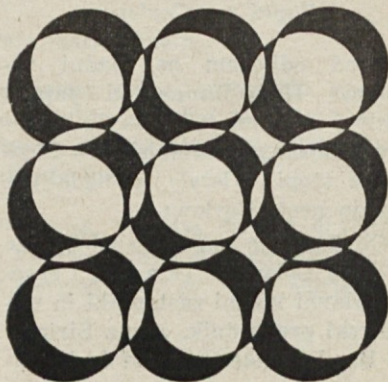
Pred svetom živo dokazujejo, da je evangelijska blagovest vesoljna.

Po kratkem počitku na Nunciatu se je papež pripeljal v predsedniško palačo obiskat generala Suharta, se z njim osebno razgovarjal in pozdravil tudi druge zastopnike državne oblasti. V govoru je omenil, da Cerkev želi podpisati delo za vsestranski napredek človeštva in pri njem sodelovati.

*Vožnja proti Kitajski —
4. decembra 1970*

V Indoneziji je papež prebival samo 16 ur. Pred odhodom je predsedniku Suhartu in diplomatskemu zboru sporočil, da je indonezijski vladi izročil štiri zdravniške ambulante za muslimansko, protestantsko in katoliško bolnišnico. Potem je nadaljeval svojo vožnjo proti Kitajski.

Iz Yakarte do Hong-Konga se je vozil 4 ure in 20 minut. Na letališču zadnjega mesta, ki ga je

papež obiskal na svojem potovanju, so ga sprejeli in pozdravili vladni zastopniki Sir Hugh Norman Walter, škof v Hong-Kongu, msgr. Francis Hsu in še druge ugledne osebe.

Po pozdravih se je papež s helikopterjem prepeljal na otok Hong Kong, največjo škofijo na Kitajskem, ki ima že 247.000 katoličanov. Helikopter je pustil papeža blizu velikega mestnega trgovskega središča. Sveti oče se je potem med pozdravi in navdušenim ploskanjem velike množice vozil v odprtem vozilu.

Papež je takoj začel s somaševanjem več škofov in domačih, krajevnih duhovnikov evharistično daritev. V homiliji je sveti oče opozarjal na ljubezen, ki jo nosi v svojem srcu do vseh Kitajcev. S helikopterjem se pripelje spet na letališče, kjer se je poslovil od vseh z izjavo: „Vsi smo udje istega skrivnostnega telesa, eno samo srce, ena sama duša.“

Papež na Ceylonu

Pred odhodom se vladni zastopnik Hong-Konga od papeža poslovil in se mu v imenu vseh prebivalcev zahvalil za obisk. Ob 16.26 papež stopi v letalo in nadaljuje vožnjo proti Ceylonu.

Ob 20.05 je papež Pavel VI. že prišel v Colombo. Tam so ga sprejeli glavni vladni zastopniki in ministrski predsednik, gospa Sirimavo Bandarnaike, nadškof in kardi-

nal Thomas B. Cooray, apostolski delegat na Ceylonu msgr. Storrero in druge ugledne osebnosti. Že na letališču je papež jedrnato pozdravil prebivalce otoka Ceylona, ki ga je imenoval „biser Indijskega oceana.“

Visoki predstavniki budistovske vere so v svojih značilnih rumenih oblekah in črnimi sončniki v rokah prijazno pozdravili glasnika krščanstva.

Papež se vrača v Rim

Ob 22.55 (po krajevni uri) je odletelo papeževo letalo s ceylonskega letališča proti Rimu. To je bila zadnja postaja papeževega apostolskega potovanja. V soboto, 5. decembra 1970 ob 4.35 je letalo DC-8, ki je vozilo papeža, glasnika miru in bratstva, skoraj devet dni po oddaljenih deželah in otokih sveta, prišlo na zemljo na letališču Fiumicino v Rimu.

Ponoči in v mrazu se je vračal sveti oče z dolgega, za cerkveno zgodovino dragocenega potovanja. Zato je odklonil večje uradne sprejeme. Kljub temu sta ga šla, ko se je vrnil s potovanja, na letališče pozdravit kardinal Villot, državni tajnik in kardinal Dell'Acqua vikar rimske škofije. Njima se je pridružilo še več drugih državnih in cerkvenih dostojanstvenikov.

Priredil Gregor Mali

MATI TEREZIJA JE OSVOJILA SVET

Med ljudmi, ki so se odlikovali v letu 1970, je brez dvoma v prvi vrsti mati Terezija, vrhovna prednica Misijonske ljubezni, kateri je papež za božične praznike podelil mirovno nagrado Janeza XXIII.

Mati Terezija je doma iz Skopja v Jugoslaviji. Po rodu je Albanka. Rojena je bila leta 1910.

Z 18. leti je kot redovnica kongregacije loretskih sester prišla v Indijo. V belem sariju (vrhnje žensko oblačilo v Indiji) z modrim robom je v tropski vročini kot usmiljena Samarijanka obiskovala revna predmestja. Poklekovala je k umirajočim na cesti in jih včasih mogla potolažiti le s toplim pogledom.

Samo dobra volja ne zadostuje, je kmalu spoznala mlada Albanka in začela pomoč ubogim organizirati. Potrkala je na občino in prosila mestne očete:

„Dajte mi hišo. Potrebujem dom miru za umirajoče, ki jih nobena bolnišnica več noče sprejeti.“

Dali so ji romarski dom blizu templja boginje Kali. Tisoči jetičnih, od gobavosti razjedenih, od lakote umirajočih, je prvič v življenju, žal, šele na smrtni postelji, okusilo to, po čemer so hrepeneli vse življenje, ljubezen.

„Dobra si,“ so ji pravili bolniki.

„Samo Bog je dober,“ je odgovarjala mati Terezija.

Leta 1950 je m. Terezija sklenila pomoč najbolj potrebnim znatno pomnožiti. Ustanovila je institut Misijonske ljubezni. Tri leta za tem je nastala že kongregacija Misijonarjev ljubezni. Rim je leta 1956 izdal „odlok pohvale“. Kongregacija je prestopila indijske meje.

Danes šteje kongregacija, katero vodi m. Terezija, 30 hiš v Indiji, eno na Ceylonu, eno v Jordaniji, tri v Venezueli, dve v Avstraliji, eno v Tanzaniji, eno v Lurdu in eno, na prav posebno željo sv. očeta Pavla VI., tudi v Rimu. Vseh redovnic pa je 400.

A. S.

Krog cerkvenega leta

Cerkev v bogoslužnem letu obnavlja vse skrivnosti Kristusovega življenja: njegovo učlovečenje in rojstvo, njegovo delo in čudeže, njegovo trpljenje in smrt, njegovo vstajenje in poveličanje.

Velika noč je praznik vseh praznikov. Praznik Gospodovega vstajenja, velikonočna skrivnost je središče cerkvenega leta in vrhunec bogoslužja. Daljnja priprava na veliko noč je že štiridesetdnevni post, bližnja priprava in spolnitev je sveto tridnevje zadnjih dni velikega tedna; dopolnitev pa velikonočni čas, ki traja 50 dni — od Gospodovega vstajenja do binkoštnega praznika, ko nam je vstali Zveličar poslal Svetega Duha, da nam deli sadove odrešenja.

1. Velikonočno tridnevje

Kristus je delo človeškega odrešenja in svojega božjega poveličanja dopolnil predvsem s svojo velikonočno skrivnostjo. S svojo smrtjo je uničil našo smrt in s svojim vstajenjem obnovil naše življenje. Zato je velikonočno tridnevje višek vsega cerkvenega leta.

Tridnevje velikonočne skrivnosti trpljenja in Gospodovega vstajenja se začne z večerno mašo na veliki četrtek; njegovo središče je velikonočna vigilijska. Konča se pa z večernicami nedelje Gospodovega vstajenja.

Da bi se verniki čim lepše pripravili na praznovanje velikonočne skrivnosti, papež Pavel VI. naroča, naj bo povsod veliki petek in, če je mogoče, tudi veliko soboto do velikonočne vigilijske velikonočni post. Na veliki petek naj bo v popoldanskih urah bogoslužno opravilo Gospodovega trpljenja.

„Velikonočna vigilijska v sveti noči, ko je Gospod vstal, naj bo mati vseh svetih bedenjih dni.“ V njej Cerkev čuječa pričakuje Kristusovega vstajenja in ga skrivnostno obhaja. Zato se mora vse opravilo te svete vigilijske izvršiti tako, da se začne po nastopu noči in konča ob zori velikonočne nedelje.

2. Velikonočna doba

Velikonočna doba je višek cerkvenega in bogoslužnega leta. Od nedelje Gospodovega vstajenja do

binkoštna nedelja je 50 dni. Ves ta čas praznuje Cerkev s svojimi verniki en sam velik praznični dan, eno samo „veliko nedeljo.“ V velikonočni dobi se posebno pri bogoslužju prepeva aleluja.

Nedelje v tej dobi se imenujejo: prva, druga, tretja, četrta, peta, šesta in sedma velikonočna nedelja. Velikonočna doba petdesetih dni se konča na binkoštno nedeljo.

V prvih osmih dnevih velikonočnega časa je velikonočna osmina, ki jo Cerkev praznuje kakor velike slovesne Gospodove praznike. Na vse velikonočne nedelje sveta Cerkev še bolj živo in vneto obnavlja velikonočno skrivnost in spomin na osrednjo misel: „Vstal je Kristus, aleluja, vstali bomo tudi mi.“

Štirideseti dan po veliki noči obhaja Cerkev praznik Gospodovega vnebohoda; kjer ta praznik ni več zapovedan, bogoslužni red določa, da se praznuje sedmo velikonočno nedeljo. Dnevi po vnebohodu, tudi sobota pred binkoštni, nas pripravljajo na prihod Svetega Duha.

3. Postni čas

Postni čas ima dvojen značaj. Spominja nas na sveti krst in pripravlja na ta zakrament tiste, ki ga bodo prejeli. Vse kristjane opominja, naj delajo pokoro za svoje grehe, zaradi katerih je moral Kristus trpeti in umreti tako, da bodo bolj vneto poslušali božjo besedo in se z vztrajno molitvijo pripravili na obnavljanje in obhajanje velikonočne skrivnosti.

Pokora postnega časa ne sme biti samo notranja in zasebna, ampak tudi zunanja in občestvena. Spokorne vaje naj bodo primerne razmeram naše dobe, različnih pokrajin in življenja vernikov.

Postni čas se začne na pepelnično sredo in traja do maše na veliki četrtek. V tem času se ne moli in ne poje aleluja. Na pepelnico se priporoča pepelenje. Na veliki petek, ko obhajamo spomin Gospodovega trpljenja in njegove smrti pa naj se povsod drži sveti velikonočni post in po možnosti nadaljuje tudi na veliko soboto, da bi z lahkim in odprtim srcem stopili v veselje Gospodovega vstajenja.

Nedelje v tem času se imenujejo: prva, druga, tretja, četrta in peta postna nedelja. Šesta postna nedelja, s katero začnemo veliki teden, se imenuje „nedelja palm Gospodovega trpljenja.“

Veliki teden obnavljamo Kristusovo trpljenje od njegovega slovesnega mesijanskega vhoda v Jeruzalem in do njegove smrti na križu. Veliki četrtek škof somašuje z zborom svojih duhovnikov in blagoslovi sveta olja in krizmo.

4. Božična doba

Druga posebna doba v cerkvenem letu je božična doba. Tudi ta doba ima važno mesto v bogoslužju. Cerkev je praznik Gospodovega rojstva že od začetka z veliko ljubeznijo in slovesnostjo praznovala.

Druga oseba v Bogu si je iz Device Marije privzela popolno človeško naravo, da bi se ljudem razodevala in obnovila spravo s človeškim rodом. Od tedaj je Jezus največji „človeški Sin.“ Bog ga je postavil za najvišjega sodnika vsega človeštva, nam pa je dal milost, da smo postali božji otroci.

Božična doba se začne s prvimi večernicami pred praznikom Gospodovega rojstva in traja do nedelje po razglasenju ali do dneva po 6. januarju. Maša božične vigilijs se opravi 24. decembra zvečer ali pred prvimi večernicami ali po njih. Na dan Gospodo-

vega rojstva se morejo opraviti po starem rimskem izročilu tri maše, opolnoči, ob zori in ob svetlem dnevu.

Gospodovo rojstvo ima tudi svojo osmino, ki je takole urejena: V nedeljo med osmino je praznik svete družine: Jezusa, Marije in Jožefa. Dne 26. decembra je praznik svetega Štefana, prvega mučenca. Dne 27. decembra je praznik svetega Janeza, apostola in evangelista. Naslednji dan, 28. decembra je praznik svetih nedolžnih otrok. Dne 1. januarja, zadnji dan v božični osmini, je slovesni praznik svete božje Matere Marije in spomin, ko so božjemu Sinu dali presveto ime Jezus.

Nedelja med 2. in 5. januarjem je druga po božiču. Razglasenje Gospodovo se praznuje 6. januarja. Kjer ta praznik ni zapovedan, se prenese na nedeljo med 2. in 8. januarjem. V nedeljo, po 6. januarju, je praznik Gospodovega krsta.

5. Adventni čas

Adventni čas nas pripravlja na božič, na praznik Gospodovega rojstva in nas spominja na prvi prihod božjega Sina med ljudi. Istočasno budi v naših srcih pričakovanje na drugi Kristusov prihod na koncu sveta. Advent je torej čas, poln svetega upanja, hrepenenja in veselega pričakovanja. Vsega tega je tudi polno adventno bogoslužje.

Adventni čas se začne s prvimi večernicami nedelje, ki je 30. novembra ali temu dnevu najbližja in se konča pred prvimi večernicami božičnega praznika. V adventu so štiri nedelje, ki se imenujejo prva, druga, tretja in četrta adventna nedelja. Vse so posvečene prvemu prihodu Jezusa na svet ob rojstvu in drugemu njegovemu prihodu ob vesoljni sodbi.

Dnevi od 17. do 24. decembra nas posebno s svojim bogoslužjem bolj dosledno, vneto in neposredno pripravljajo na slovesni praznik Gospodovega rojstva.

6. Navadni čas ali čas „med letom“

Božična in velikonočna doba imata poseben značaj. Doba izven teh dveh dob se v cerkvenem letu in v bogoslužju obhaja kot enota. Razdeljena je na dva dela. Prvi del se začne v ponedeljek po Kristusovem krstu in traja do vključno torka pred pepelnico. Drugi del pa sega od ponedeljka po binkošti do sobote pred prvo adventno nedeljo. Na binkoštni ponedeljek ni več praznik in binkošti nimajo več osmine. Ta doba se imenuje „čas med letom.“ V tem času je 33 ali 34 nedelj, ki se imenujejo „navadne nedelje.“

Vse nedelje v letu obnavljajo spomin na osrednjo krščansko misel, na velikonočno skrivnost Gospodovega in našega vstajenja.

Calendarium Romanum, Vat. 1969

TRI NOVICE

„Sestra Smehlaj“ v samostanu ..

Po štirih letih častnega dopusta se je vrnila v samostan dominikank v Fichermontu (Flandrija) znana „sestra Smehlaj“. Ko je postala slavna po svoji pesmi „Dominique“, so mnogi govorili, da je škoda tak talent zapirati med štiri zidove. Sama je bila tega mnenja, če morda ne ravna prav s talenti, ki ji jih je Bog dal. Štiri leta je pela po najrazličnejših krajih, dvoranah in lokalih. Sedaj je znova vstopila nazaj v samostan.

Poroka vpričo laika

Zambijska (Afrika) škofovska konferenca je zaprosila pri sv. sedežu za dovoljenje, da bodo lahko kristjani sklepali v Zambiji krščanski zakon tudi brez navzočnosti duhovnika. V nekatere predele duhovnik po več mesecev ne more priti. Za veljavno sklepanje zakona v takih primerih bodo pooblastili laike. Take izredne primere je že do zdaj predvideval tudi sedanji cerkveni zakonik.

Katoliška stolnica v Amanu

Jordanski katoliški škof Nemeš Simaan je povedal zastopnikom tiska, da je bila v bojih med jordansko vojsko in palestinskim vojaškim gibanjem močno poškodovana tudi katoliška stolnica v Amanu. Katoliško cerkev v mestu Zarka pa so v teh bojih popolnoma uničili.

Problemi holandskega katekizma

NAUK O IZVIRNEM GREHU

V sklopu razodetih resnic, ki jih vsebuje naša vera, je tudi skrivnostna resnica o izvirnem grehu. Že sveti Avguštin pravi o njej: „Nič ni bolj znanega v našem oznanjevanju, a tudi nič bolj skrivnostnega za razumevanje.“ Izven dvoma je, da predstavlja izvirni greh eno najtežjih vprašanj v katoliški teologiji. Po zadnjem koncilu se je na željo sv. očeta sestavila posebna komisija katoliških teologov, ki naj bi nauk o izvirnem grehu ponovno z vseh strani proučila in ga tako približala sodobnemu umevanju, seveda pod pogojem, da razodeta resnica o izvirnem grehu ostane nedotaknjena.

Kardinalska komisija, ki je pregledala in presodila holandski Novi Katekizem, je tudi v tozadevnem njegovem učenju ugotovila nevarne dvoumnosti in netočnosti. Kardinali v svoji izjavi priznavajo, da vprašanja o izvoru človeškega rodu in njegovem počasnem napredku vzbujajo danes nove težave okoli dogme izvirnega greha, vendar zahtevajo, da Novi Katekizem verno in točno poda tozadevni nauk svete Cerkve glede človeka, ki se je že v začetku zgodovine vzdignil proti Bogu in kot posledico izgubil zase in za vse svoje potomstvo svetost in pravičnost, v katerih je bil postavljen, ter je tako prenesel na vse svoje potomce resnično grešno stanje, ki se prenaša po množitvi človeške narave. Tudi se je treba varovati takih izrazov, ki morejo povzro-

čiti mnenje, da izvirni greh pride na vsakega človeka le v toliko, v kolikor je že od rojstva podvržen vplivu človeškega občestva, v katerem vlada greh.

Kako uči o tem Novi Katekizem?

Obširno in zanimivo piše o tem nauku na straneh 249-260 španskega prevoda. Najprej navaja naslednjo izjavo angleškega konvertita kardinala Newmana: „Če je Bog, in v resnici je, tedaj se nahaja človeški rod od svojega početka v strašni nesreči. Živi v nesoglasju z nameni svojega Stvarnika. To je dejstvo, tako gotovo, kot samo njegovo bivanje. Zato je nauk, ki se teološko imenuje izvirni greh, zame tako gotov, kakor je gotov obstoj sveta in samo bivanje Boga.“

S to izjavo bi bilo popolnoma zadoščeno veri v izvirni greh. Ko pa avtorji Novega Katekizma o tem gotovem dejstvu razmišljajo in ga skušajo razložiti, zaidejo v netočnosti in zmote. Prvo napako zagrešijo s tem, da svetopisemsko poročilo o početkih sveta in človeškega rodu, o Adamu in Evi in njunem grehu, ne jemljejo kot zgodovinsko dejstvo, v katerem korenini ne najde svojo razlago sedanje stanje človeštva, ampak gledajo v njem le nekak zgled in simbol. Če pa se v tem temeljnem poročilu prve Mojzesove knjige zavrže njegovo zgodovinsko jedro, tedaj seveda tudi izvirni greh izgubi svoj pomen. Adam je grešil,

kakor pač grešimo vsi. Ni tedaj važno, da je Adam grešil, važno je, da grešijo ljudje. Dobesedno je rečeno v španskem prevodu na strani 254: „Nikakor ni treba pripisati posebne važnosti poznanju prvega greha. Ne gre v prvi vrsti za to, da je človek grešil in je pokvarjen; človek greši in se kvari. Greh Adama in Eve nam je bližje, kot si mislimo: nahaja se v nas samih.“ Izvirni greh ni po nauku Novega Katekizma nič drugega kot „greh svetá“, to je okoližje greha, ki nas obdaja in nas sili v greh. „Solidarnost v grehu ne prihaja v nas le po rojstvu, ampak z vseh strani, po vseh potih, po katerih prihajamo v stik z ljudmi. Greh, ki okužuje druge,

Kardinal Alfrink — holandski primas

ni bil storjen po enem Adamu v začetku človeštva, ampak po Adamu, človeku, po vsakem človeku. Je to „greh svetá, v katerega vstopajo tudi moji grehi. V času sv. Avgušтина — okoli leta 400 — se je to vesoljno grešno stanje človeštva začelo nazivati izvirni greh. Očetje grške Cerkve so rabili v svoji razlagi besedo „smrt“, to je smrt duše. Ker se je zelo poudarjalo, da se izvirni greh prenaša po rojstvu od staršev na otroke, se je veliko razpravljalo o izvirnem grehu otrok. Mi gledamo to splošno okuženje po grehu v bolj celotnostni obliki, v njegovem izvoru iz vsega človeštva in zato dajemo poudarek na odraslega človeka. Izvirni greh je greh človeštva v njegovi celoti (vključen jaz sam), v kolikor prizadene vsakega človeka. V vsakem našem osebнем grehu odmeva kot temeljni akord izvirni greh. Imeti moramo pred očmi, da ta greh iz začetka ni greh v navadnem pomenu besede. Moremo reči, da se ostvarja v naših osebnih grehih. Tako se nihče ne pogubi zgolj zaradi izvirnega greha, ampak le zaradi osebnih grehov, v katerih se potrjuje izvirni greh. V tem smislu je krst le posvečenje za celo življenje trajajočo borbo proti osebnim grehom. Greh sveta je dosegel svoj višek v križanju Kristusa. To je bil najstrašnejši padec. Edini, ki je v resnici dober, je bil umorjen. Bog je iz sveta izgnan. Vsi ljudje so pri tem zločinu soudeleženi. Oni, ki so izrekli obsodbo in oni, ki so

dvigali kladivo, so najbrže manj doumeli to, kar so delali, kot mnogi od nas“ (str. 257).

Ves ta netočni in zmotni nauk o izvirnem grehu v holandskem Novem Katekizmu ima svojo podlago v idejah teologa p. Schoonenberga, podanih v njegovem delu: Teologija greha. Njegova je misel, da je vrhunec greha svetá Kristusovo križanje.

Iz omenjenega bo vendar vsak v veri poučen in zaveden kristjan sprevidel, da je s to razlago Novega Katekizma verska resnica o izvirnem grehu, kot jo Cerkev od začetka uči, v svojem temelju porušena. Kritično piše glede tega nemški teolog Felderer: „Ako bi izvirni greh dejansko obstojal le v grešnem okolju, v katerega smo postavljeni, tedaj bi moral biti močnejši v enem človeku kot v drugem, večji v enem času kot v drugem, in tudi ne bi bilo mogoče razumeti, kaj se odpušča s krstom.“

Katoliški nauk

Sveta Cerkev je nauk o izvirnem grehu vedno učila po svetem pismu in to v polnem zgodovinskem pomenu: Adam, početnik človeškega rodu, je težko grešil proti Bogu. S tem je zapravil svoje izredne prednosti, ki jih je bil prejel od Boga zase in za vse svoje potomce: posvečujočo milost, prostost od grešnega poženja, srečno življenje na zemlji in nesmrtnost.

To versko resnico je slovesno proglasil tridentinski cerkveni zbor, ki je obenem potrdil nauk prejšnjih koncilov. Takole uči: „Ako kdo trdi, da je Adamov greh škodoval le njemu in ne tudi njegovemu potomstvu, da je svetost in pravičnost, ki ju je prejel od Boga, izgubil le zase in ne tudi za nas in da je zadolžen po grehu nepokorščine prenesel na ves človeški rod le smrt in telesne kazni, ne pa tudi greh, ki je smrt duše, bodi izobčen, ker nasprotuje Apostolu, ki pravi: ‘Po enem človeku je prišel greh na svet in po grehu smrt in je tako smrt prišla na vse ljudi, ker so vsi v njem grešili’“ (Rim 5, 12). „Ako kdo uči, da se ta Adamov greh, ki je eden po svojem izvoru in se prenaša po rojstvu in ne po posnemanju na vse kot vsakemu lasten, odpušča z drugačnim zdravilom kot z za služenjem edinega srednika, Gospoda našega Jezusa Kristusa — bodi izobčen.“

Jasno uči tridentinski zbor, da je treba otroke, ki so rojeni od katoliških staršev, krstiti, da se jim pri krstu odpusti izvirni greh. Poudarja, da je taka praksa Cerkve iz apostolskega izročila. Pomenljivo pa pristavlja, da v ta svoj odlok o izvirnem grehu noče vključiti preblazene Device Marije.

Kot že sam tridentinski zbor omenja, je apostol Pavel tisti, ki v Novi zavezi jasno poda nauk o izvirnem grehu, gotovo po posebnem božjem razodetju. V tolažbo

vsemu po Kristusu odrešenemu človeštvu veliki apostol uči: „Kakor je po enem prestopku za vse ljudi obsodba, tako tudi po eni spravi za vse ljudi opravičenje, ki daje življenje. Kakor je namreč po nepokorščini enega človeka — Adama — množica postala grešna, tako bo tudi po pokorščini enega — Kristusa — množica postala pravična“ (Rim 5, 18-19).

2. vatikanski koncil in Pavel VI.

Resnico o izvirnem grehu označja tudi 2. vatikanski cerkveni zbor, četudi le bolj na kratko, ker je bil njegov namen bolj pastoralni kot dogmatični. Tako uči v konstituciji o Cerkvi: „Večni Oče je po docela svobodnem, skrivnostnem načrtu svoje modrosti in dobrote ustvaril vesoljni svet. Sklenil je dvigniti ljudi k deležnosti pri božjem življenju in jih, ko so v Adamu padli, ni zapustil, temveč jim je zaradi Kristusa, Odrešenika, vedno nudil pomoč in zveličanje.“ (C2).

Obširneje uči o tem v pastoralni konstituciji: „Bog je človeka postavil v stanje pravičnosti; toda zapeljan od hudobnega duha je človek takoj od začetka zgodovine zlorabil svojo svobodo s tem, da se je dvignil zoper Boga in hotel doseči svoj cilj zunaj Boga. Kar spoznamo iz božjega razodetja, to se sklada tudi s skušnjo samo. Kajti če človek gleda v notranjost svojega srca, odkrije, da je nagnjen tudi k zlemu in pogreznjen

v mnogotero zlo, ki ne more izvirati od njegovega dobrega Stvarnika... Človek je sam v sebi razklan. Zato se vse človekovo življenje, tako posameznika kakor tudi družbe, izkazuje kot dramatičen boj med dobrim in zlim, med lučjo in temo.“ (CS 1-2).

Posebno jasno pa je izpovedal vero v izvirni greh sveti oče Pavel VI. v svoji znameniti veroizpovedi leta 1968, kakor v odgovor Nove-mu Katekizmu: „Verujemo, da so vsi ljudje grešili v Adamu, to pomeni, da je izvirni greh, storjen po njem, povzročil, da je narava, skupna vsem ljudem, padla v tako stanje, v katerem trpi posledice tistega greha. To stanje že ni več tisto, v katerem se je človeška narava nahajala od začetka v naših prvih starših, ki so bili postavljeni v svetosti in pravičnosti in v katerem je bil človek prost zla in smrti. Tako je tedaj ta človeška narava, pa ta način padla, oropana daru milosti, s katerim je bila prej okrašena, ranjena v svojih lastnih naravnih močeh in podvržena vladarstvu smrti, dana vsem ljudem: zato se v tem pomenu vsak človek rodi v grehu. Sledeč tedaj tridentinskemu koncilu vzdržujemo vero, da se izvirni greh prenaša skupaj s človeško naravo, po rojstvu, ne po posnemanju, in da se nahaja kot lasten v vsakem posebej.“ (16).

Tri stvari izpoveduje napež Pavel VI. v tej veroizpovedi: 1. Naši prvi starši so bili postavljeni v privilegirano stanje: v stanje sve-

tosti in pravičnosti; v tem stanju je bil človek izvzet od zla in od smrti. 2. Obstoja izvirni greh, zagrešen po Adamu. 3. Kot posledica tega greha je človeška narava oropana daru milosti, ranjena v svojih lastnih močeh in podvržena oblasti smrti.

Ko so se vršili prvi razgovori o popravi in spopolnitvi Novega Katekizma, so delegati svete stolice prosili holandske zastopnike, naj te tri točke jasno vnesejo v Katekizmovno besedilo. Zatrdili so: „Brez teh točk se krščanski nauk o izvirnem grehu ne bi ohranil v svoji dolžni celoti.“ Avtorji Novega Katekizma tega do danes niso izpolnili.

V čem obstoji izvirni greh?

Po nauku svete Cerkve se izvirni greh prenaša po potomstvu, po razploditvi človeške narave. Je lasten vsakemu človeku kot potomcu Adamovemu, le preblazena Devica Marija je bila od njega izvzeta zaradi vnaprej ji naklonjenih zaslug Kristusovega odrešenja. Seveda ta greh, zagrešen po Adamu, ne more biti v njegovih potomcih kaj drugega kot neko grešno stanje. Tridentinski zbor govori v tem smislu o „smrti duše“, ki obstoja v izostanku posvečujoče milosti in s tem božjega otroštva. Kot potomec Adamov se človek rodi „po naravi kot otrok jeze“, odtujen Bogu (Ef. 2,3). Njegovo žalostno stanje ni posledica njegove osebne krivde, ampak njegova

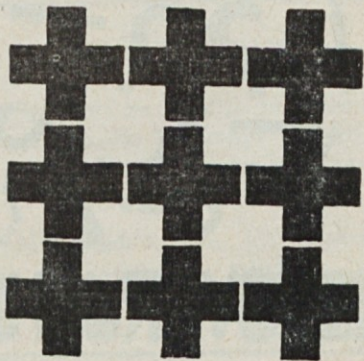
dediščina po Adamu, prvem očetu. Seveda se tu porajajo težka vprašanja: Kako je mogoče, da se to grešno stanje prenaša po potomstvu? Kako je mogoče razložiti, da je to pomanjkanje prvotne pravičnosti v vsakem človeku greh?

Tradicionalna razlaga Cerkve je sledeča: Adam je kot početnik človeškega rodu prejel od Boga izredne darove in privilegije ne le osebno záse, ampak tudi za svoje potomstvo, to je za ves človeški rod. Ko bi bil ostal Bogu zvest in bi ne bil grešil proti njegovi zapovedi, bi bil ohranil svojo naravno in nadnaravno srečo in jo posredoval tudi svojim potomcem. Ko pa je z grehom izgubil svojo prvotno pravičnost in svetost in z njima tudi ostale posebne darove, je vse to izgubil tudi za svoje potomce. Grešno stanje, v katerega je zapadel po svoji nepokorščini sam, se prenaša po naravnem množenju na njegove potomce, ki se rodijo brez posvečujoče božje milosti, z oslajeno naravo, z grešnim poželenjem, zapisani trpljenju in smrti. To je človeška dediščina po Adamu. Tako je bilo po Bogu določeno, tak je bil božji načrt od začetka. V najstrožji pravičnosti bi bil Bog Adama in Evo lahko za večno zavrgel, kakor je to storil z upornimi angeli, s tem bi pa večnemu pogubljenju zapadel ves človeški rod. Bog pa je človeku naklonil usmiljenje in nas je vse po Kristusu odrešil. Takole o tem v globoki hvaležnosti piše sveti Pavel: „Bog pa, ki je bogat

v usmiljenju, nas je zaradi svoje velike ljubezni, s katero nas je vzljubil, oživil s Kristusom in nam dal sedež v nebesih s Kristusom Jezusom, da bi v prihodnjih vekih — po vesoljni sodbi — pokazal obilno bogastvo svoje milosti z dobrotljivostjo do nas v Kristusu Jezusu“ (Ef. 2, 4-7).

V tem je tudi globoki pomen verske resnice o izvirnem grehu, ker nas uči, da smo glede svojega odrešenja in zveličanja v vsem odvisni od Kristusa in za vse dolžni zahvalo njemu, „ki je prišel iskat in zveličat, kar je bilo izgubljenega“ (Lk 19, 10). Kristus je Odrešenik vsega človeštva, je „Jagnie božje, ki odjemlje greh sveta“ (Jan 1, 29). Kako primerno je tedaj, pravično in zveličavno, da v postnem času, ki ga spet doživljamo, hvaležno ponavljamo: Molimo te, Kristus, in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Alojzij Košmerlj

Usojeno mi je bilo?

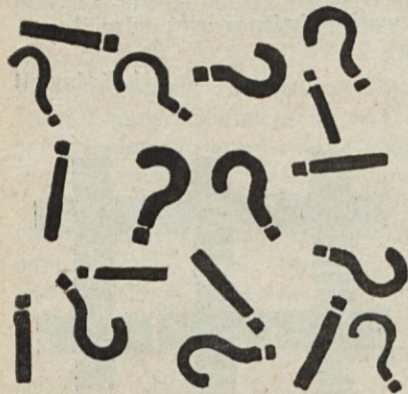
Gotovo ste že slišali, zlasti ob kakšni nepredvideni nesreči: je že moralo tako biti, usojeno mu je bilo, usoda je hotela. Kako je torej z usodo? Ali res obstaja neke vrste slepa usoda, katere žrtev je človek?

Če z besedo „usoda“ hočemo povedati isto kot „božja volja“, potem je vse v redu. Pametno pa bi bilo, da bi v tem primeru ne rabili te besede, ker bi koga lahko motila. Stvarno pa proti takšnemu pojmu usode ni mogoče ugovarjati. Vse na svetu se res zgodi, ker tako hoče ali pripusti Bog. Mimo tako pojmovane „usode“ se res nič ne zgodi.

Če pa pod besedo „usoda“ mislimo na neko skrivnostno silo, nad katero bi tudi Bog ne imel nobene oblasti in po kateri naj bi bilo že vnaprej vse določeno in sicer ne samo naravni dogodki, ampak tudi naše človeško življenje in svetovni dogodki, potem pa moramo takšno pojmovanje usode kot kristjanj odločno zavrnil. Takšno pojmovanje je poganškega izvora. Kristjani verujemo v versko resnico o človekovi svobodi, ki je ena od osnovnih katoliških dogem.

Res je, da so v življenju vsakega človeka stvari, ki niso od njega odvisne. Če to imenujemo usoda, potem ni proti temu nič ugovarjati. Tako ni bilo od nas odvisno, da smo se rodili v tej določenj družini, kot sinovi tega določenega naroda, s takšnimi telesnimi in umskimi sposobnostmi, v tem času itd. itd.

VPRAŠUJETE

ODGOVARJAMO

Vse te okoliščine in življenjski pogoji, ki so nam dani "od zgoraj", ki si jih torej nismo sami izbrali, so del našega življenja. V neki meri določajo že vnaprej naše življenje, ker nas nanje prklepajo; ne moremo jim uiti. Vendar pa te okoliščine niso najbolj važen sestavni del našega življenja. Najbolj važen element v življenju je naša svobodna in odgovorna uporaba danih možnosti, ki se nam ponujajo. Zunanji uspehi in zunanja dela, ki jih bo vsak človek mogel uresničiti, bodo od primera do primera sicer različna. Kdor je npr. dobil od Boga le en talent, ne bo ob vsem svojem prizadevanju mogel doseči v življenju istega kot drugi, ki je dobil 5 talentov. A po tem zunanjem uspehu se ne sodi resnična vrednost človekova. Ta se presoja izključno po tem, kar je kdo v danih okoliščinah s talenti, ki so mu bili dani, mogel in moral storiti. Tisti, ki je prejel od Boga pet talentov, bo ob istih življenjskih pogojih moral pokazati vse drugačne uspehe, kot pa drugi, ki je bil obdarjen le z enim talentom.

Pogosto je govorjenje o neki usodi, ki nam baje ni bila naklonjena, le pretveza, s katero hočemo tajiti svojo odgovornost in krivdo za doživetí neuspeh. Saj je tako lahko vreči krivdo na neko slepo silo, ki nam je preprečila uspeh. Težko in boleče pa je priznati lastno krivdo. Neuspeh hočemo zakriti z lepimi frazami, ki jim v dnu sami ne verjamemo.

Sicer pa, kadar neuspeha nismo sami krivi, ker smo vse storili, da

bi ga dosegli, tedaj v resnici nismo doživeli neuspeha, čeprav na zunaj tako izgleda in nas morda površni ljudje tako sodijo (morda med te spadamo tudi mi sami, ker svoj neuspeh tako presoјamo). Če naše prizadevanje zaradi zunanjih, nepredvidenih ali pa nepremagljivih okoliščin, ni bilo uspešno, potem smo doživeli le navidezen polom, v resnici pa smo pred Bogom in svojo vestjo lahko mirni, ker smo storili svojo dolžnost.

Človek je torej v odločilnih stvareh svojega življenja svoboden. Ta svoboda od njega zahteva, da po pameti upošteva tudi to, kar mu je življenje dalo na pot v obliki tkim. usode, to je življenjskih okoliščin in pogojev, ki si jih ni sam ustvaril, ampak jih je že dobil na svojo življenjsko pot. Naloga vsakogar je prav v tem, da v teh svojih okoliščinah izpolni svoje življenjsko poslanstvo, to je božjo voljo in na ta način takorekoč, premaga svojo „usodo“.

AKu

MOLITVENI NAMEN

Splošni: za študije in priznavanja, ki imajo za cilj zvišanje verske izobrazbe laikov.

Misijonski: za krščansko akademsko mladino v arabskem svetu.

SLOVENCİ V ANGLIJI

PRIPOVEDUJE G. BERGANT

France Bergant je bil rojen v Moravčah l. 1931. Maja 1945 se je pred komunisti umaknil z družino v begunstvo, ki ga je preživeljal v taboriščih v Avstriji. Po preselitvi v Argentino je študiral gimnazijo in filozofijo pri salezijancih v Bernalu pri Buenos Airesu, l. 1957 pa je vstopil v slovensko semenišče v Adrogué, kjer je študiral teologijo.

V duhovnika je bil posvečen 18. decembra 1960 in je inkardiniran v ljubljanski nadškofiji. Najprej je duhovniško deloval kot kaplan na argentinski fari v Caseros pri Buenos Airesu, po 2 letih pa je šel nadaljevat študije na Papeški biblični inštitut v Rim. Nekaj časa je študiral svetopisemske vede tudi v Palestini.

Ko je bil msgr. Ignacij Kunstelj imenovan za vrhovnega direktorja slovenskih dušnih pastirjev v izseljenstvu, je prevzel on njegovo dotedanjo službo slovenskega dušnega pastirja v Angliji in jo še sedaj vrši.

Število Slovencev v Angliji

V Veliki Britaniji živi danes okoli 700 Slovencev. To so pretežno politični ali ideološki emigranti, ki so se priselili v deželo po vojni iz raznih taborišč, zlasti italijanskih. Neznano je število mladih ljudi, ki prihajajo iz Slovenije in ostanejo v Angliji za krajšo dobo, ker Anglija ne sprejema več stalnih priseljencev iz evropskih dežel.

Zaposlenost Slovencev

Zaposleni so po najrazličnejših službah: uradih, v industriji, rudnikih, nekaj je tudi samostojnih poklicev in obrtnikov. čeprav se je v tem oziru v Angliji teže uveljaviti kot na primer v Argentini.

Prireditve

Raztresenost naših rojakov skoraj popolnoma onemogoča organiziranje kakih prireditev. Samo v mestu Bedford, kakih 100 km

severno od Londona, kjer živi okoli 60 Slovencev, skušajo z veliko požrtovalnostjo ohranяти slovensko skupnost z manjšimi prireditvami in družabnimi shodi v svojih lastnih prostorih. Drugod po Angliji so skupine Slovencev premajhne, da bi mogle vzdrževati svoje kulturne in družabne centre.

Šole

Iz istih razlogov, namreč razkropljenosti, je nemogoče misliti na slovenske šole. Znanje slovensčine otrok je skoro popolnoma prepuščeno odgovornosti staršev.

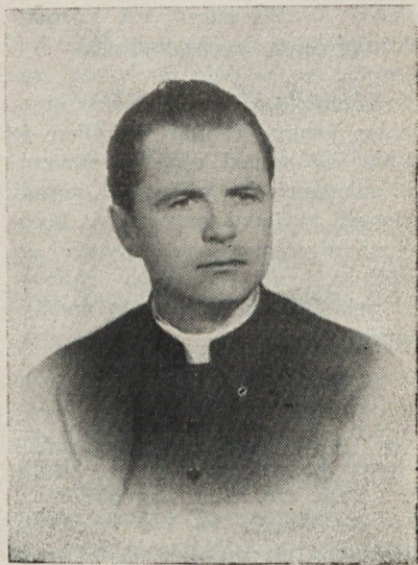
Kakšno je delo dušnega pastirja?

Moje delo je zelo različno in bi ga bilo težko opredeliti v vrsto rednega dušnega pastirstva. Stanujem v Londonu v našem centru „Naš dom“. V isti hiši imamo kapelo, ki zadošča za redne razmere, dušnopastirsko pisarno, na razpolago je nekaj družabnih prostorov in spalnih sob za eventuelne goste in obiskovalce. Dvakrat na leto: v adventu in postu potujem po deželi, kjer živi kaka skupina Slovencev. Ob takih srečanjih imamo slovensko sv. mašo in priložnost za spoved. V Našem domu v Londonu imamo sv. mašo vsako nedeljo. Obiskovalcem so na razpolago hišni prostori, kjer morejo pred in po maši — pa seveda tudi med tednom — preživeti nekaj ur v domači družini, poslušati plošče ali gledati televizijo.

Na razpolago imajo tudi skoraj ves slovenski tisk iz zamejstva in tujine. Ob nedeljah tudi ne manjka skromne postrežbe s čajem, kranjskimi klobasami, fižolom in kislim zeljem.

Je pa še polno raznovrstnih opravil, ki jih cerkveno pravo ne našteva med duhovniška, a jih je po sili razmer treba opravljati in to od kuhanja do popravljanja in obnavljanja hišnih prostorov. Pri vsem delu pa se vedno dobijo tudi požrtovalne osebe, pripravljene pomagati.

Na londonskem radiju BBC imamo štirinajstdnevno versko oddajo za Slovenijo. Oddaje so v glavnem poročila o verskih, eku-

France Bergant, izseljenski duhovnik v Angliji.

menskih, socialnih in podobnih dogajanjih v Veliki Britaniji.

Integracija

Proces integracije naših ljudi je v Veliki Britaniji zaradi že omenjene raztresenosti mnogo hitrejši, kot je na primer v Argentini. V verskem oziru so Slovenci aktivno vključeni v krajevna župnijska občestva. V socialnem, kulturnem in drugih pogledih pa bo druga generacija skoraj v večini že angleška.

Odnos Angležev do Slovencev?

O kakem posebnem odnosu Angležev do Slovencev kot narodni skupini je težko govoriti, ker kot skupina ne pridejo do izraza, razen morda sem in tja v zelo omejenem krogu. Vendar v kolikor je znano so odnosi med posamezniki Slovenci in njihovimi sosedi Angleži prijazni in vljudni. Mnogi so si s svojo podjetnostjo in pridnostjo ali strokovno izobrazbo pridobili tudi ugled in spoštovanje.

Angleški katoličani

V Veliki Britaniji je okoli 5 milijonov katoličanov, to je približno 10% celotnega prebivalstva. Vse do koncila so kot manjšina živeli več ali manj v stalni opoziciji z večinsko anglikansko cerkvijo. Zato so v splošnem zavedni in praktični verniki. Zelo do-

bro je razvito katoliško šolstvo, kar je tudi veliko breme za katoličane, ker morajo šole delno sami vzdrževati. Kot povsod drugod se je tudi angleški katolicizem po koncilu opredelil v napredno in konservativno mislečega. Zelo lepo se razvija ekumenično zbliževanje med katoličani in anglikanci in tudi med drugimi evangelijskimi skupinami. Obstoja stalna interkonfesionalna teološka komisija, ki proučuje problem cerkvene edinosti.

Anglikanstvo je uradna državna veroizpoved. Njen vrhovni poglavar je kraljica. Ministrski predsednik ima pravico nastavljanja škofov, zlasti rezidencialnih. Parlament odloča o disciplinarnih liturgičnih in doktrinalnih zadevah. Spočetka si je civilna oblast pridržala te prerogative zato, da bi onemogočila razvoj klerikalizma, a danes je to postala prava ovira za razvoj in vitalnost anglikanske cerkve in je zato vedno večji pritisk s strani hierarhije in laišтва če ne že za popolno ločitev cerkve od države, pa vsaj za omiljenje njunih vezi. Kot uradna in večinska veroizpoved je anglikanska cerkev postala precej mlačna in okorela, a je delno tudi njo zanimal koncilski duh obnove vsaj posredno.

Obiski iz Slovenije

Vsako leto je več mladine, ki prihaja na Angleško, v glavnem zaradi izpopolnitve v jeziku. Naj-

večji naval je seveda v poletnih mesecih. Nekateri študentje — največ dekleta — ostanejo tudi po več mesecev, ali celo leto. Zaposlijo se po bolnišnicah ali pri družinah. Precej od teh se oglasi v našem centru, katerim eventuelno nudimo tudi prvo pomoč, dokler si ne dobijo službe ali stanovanja.

Slovenski tisk

Kot sem že omenil, je v Našem domu na razpolago skoraj ves slovenski tisk iz zamejstva in tujine. Slovenski naseljenci v Angliji pa so skoraj vsi naročeni na mesečnik „Naša Luč“. Imamo okrog 100 naročnikov Mohorjevih knjig, kar ni malo za tako število, v manjšem številu so naročeni tudi na druge liste in revije iz zamejstva in domovine.

Druge narodnosti

Anglija je kozmopolitska dežela. Samo v Londonu, ki šteje okoli 9 milijonov prebivalcev, je skoraj polovico tujcev. Pretežno število tujih narodnosti sestavljajo priseljenci iz nekdanjih britanskih kolonij. Iz celinske Evrope pa so, čeprav v manjši meri, zastopane skoraj vse narodnosti. Največ je Italijanov in Špancev. Potem Portugalcev, Poljakov, Grkov, Čehoslovakov, Jugoslovanov, Nemcev, itd. Skoraj vse te evropske skupine imajo svoje narodne dušne pastirje, cerkve, centre in klube.

50-letnica smrti škofa dr. Mahniča

Pred božičem, 13. in 14. decembra, so v Zagrebu s slovesno službo božjo in akademijo proslavili 50-letnico smrti našega rojaka dr. Antona Mahniča, škofa na otoku Krku.

Somaševalj so: zagrebški metropolit Kuharić, ljubljanski metropolit Pogačnik, koprski škof Jenko, ljubljanski pomožni škof Lenič, krški škof Zazimović in oba zagrebška pomožna škofa. Na akademiji pa je bil glavni govornik dekan zagrebške teološke fakultete dr. Tomislav Šagi-Bunić.

Film:

Priznanje (La confesión)

Te mesece vrtijo v glavnih kinematografskih dvoranah po svetu film *Priznanje* (v francoskem originalu *L'Aveu*, v kasteljansčini *La confesión*), ki je izzval laskeve ocene s strani kritikov in ugoden odmev med gledalci. V Buenos Airesu ga dajejo v dvorani Broadway v francoskem izvirniku in s kasteljanskimi napisi.

Vsebina filma je povzeta po istoimenski avtobiografski noveli Lise in Arturja Londona in podaja doživetja bivšega češkoslovaškega visokega funkcionarja, partijca, ki ga je komunistični režim preganjal v eni izmed čistk v šestdesetih letih. Film zajema obdobje od osomitve, zasledovanja in ugrabitve pa preko zasliševanj do „priznanja“, sodbe in odsodbe.

Libreto je priredil po Londonovi resnični zgodbi španski pisatelj Jorge Semprún, direktor filma pa je Constantin Gavras, z umetniškim imenom Costa-Gavras, rojen

pred 37 leti v Atenah kot sin Ruša in Grkinje. Pri 18 letih je zapustil Grčijo in odšel v Pariz ter z 21 letom končal na Sorboni študij literature, nato pa se je posvetil študiju kinematografije. Svetovno znan je postal ta filmski direktor l. 1969 s filmom „Z“, ki je prejel veliko nagrad po vsem svetu. „Z“ je obtožba grške vojaške diktature, je pa obenem obsodba vseh vojaških totalitarizmov, ki se ohranjajo na oblasti z ustrahovanjem in prevaro.

Film *Priznanje* čudovito razgalja komunistično justico. Kadar se partija domisli, da je kak osumljenec kriv, je to krivdo seveda treba na vsak način dokazati. Kar se ne doseže zlepa, se doseže zgrda, kar ne priznaš danes, boš priznal jutri.

Zagrizeni izpraševalci izsiljujejo priznanje povsem izmišljenih obtožb z nasiljem in premetenostjo, z zavijanjem in grožnjami.

Glavno vlogo igra francoski igralec in popevkar Yves Montand, ki je postal slaven že l. 1952 s filmom *Plača za strah*, v v zadnjem času pa zlasti s filmoma *Grand Prix* in „Z“.

Costa-Gavras pravi, da je *Priznanje* bolj kot osebna avtobiografija prikaz nekega političnega položaja. Skraja je nameraval filmati v Pragi, toda ob sovjetski oboroženi invaziji je moral to misel opustiti. Tako so Yves Montand, Simone Signoret, Gabriele Ferzetti in Michel Vikold igrali pred kamerami v mestu Lille na Fran-

coskem in po nekaterih krajih francoske Riviere.

Montand je med filmanjem doživljal prave telesne muke, saj je prostovoljno shujšal 30 kil, da bi čimbolj verno prikazal Londonove strahote v ječi. Sam je dejal: „Moral sem poustvariti nekaj, kar se dejansko ni zgodilo meni. Toda bil sem tako potopljen v osebnost, ki sem jo predstavljal, z vsemi svojimi intelektualnimi zmožnostmi, z živci in z mišicami. Zgubil sem težo in čutil sem se tako izčrpanega, kot še nikdar poprej v življenju. Toda kaj je to v primeri s tem, kar je prestal resnični London?“

V Priznanju je Montand neprekosljiv, njegovo igranje je naravnost mojstrsko, obraz pa nenavadno ekspresiven. Zapovrstjo izraža začudenje in osuplost, prestrašenost, kljubovanje, nemoč in končno predanost. V začetku je namreč prepričan, da gre za pomoto, zato skuša razčistiti nespo-razum, počasi pa uvideva brezizhodnost svojega položaja in proti koncu že mirno podpiše zapisnik o zasliševanju, ki je sicer sestavljen iz njegovih besed, ki pa so iztrgane iz konteksta in potem spretno tako postavljene, da ne podajajo podobo njegovih izjav. marveč tisto, ki jo je hotela doseči partija. Moralno izničen se na koncu pridno z inštruktorjem uči na pamet od tožnika sestavljeno lastno obtožnico, ki jo potem na uprizorjenem javnem procesu pove na izust.

Yves Montand v Priznanju.

Prepričevalna je tudi igra Simone Signoret v vlogi protagoniste žene.

Delo je polno tragičnega občutja sodobnega človeka, ustrahovanja po nečloveških režimih, ki z brutalnostjo, krivičnostjo in podlostjo razčlovečajo ne le svoje idejne politične nasprotnike, ampak celo svoje lastne privržence.

S tem, da film razgalja in cenzurira organizirano barbarstvo, nesmiselnost in hinavščino rdečih sodišč, opravlja veliko delo za informiranje o stanju človeka in njegovi varnosti in ceni v komunističnih režimih. Film, ki je tehnično na višini, kakovosten po režiji in interpretaciji, je pretresljiv in poučen dokument današnje dobe.

J. Š.

GOSPOD, RAD BI LJUBIL

Gospod, želim ljubiti. Potrebujem ljubezni. Vse moje bitje želi ljubiti. Moje srce in moje telo iščeta ponoči nekaj, kar bi mogla ljubiti. Moje roke ne morejo obsedi nobenega predmeta, ki bi ga mogel ljubiti.

Sam sem. Zato si želim družbe. Govorim, pa me nobeden ne posluša. Živim, pa nima nihče od mojega življenja.

Zakaj sem tako bogat, pa nimam nikogar, ki bi ga bogatil? Odkod je ta ljubezen? Zakaj jo imam?

Gospod, rad bi ljubil. Potrebujem ljubezni.

Moj mladec, poslušaj! Počakaj in molče napravi dolgo potovanje v globino svojega srca.

Ustvaril sem te zato, da bi ljubil ne samo nekaj časa, ampak večno. Tvoja ljubezen bo prešla na osebo, ki te bo dopolnila. To osebo ti iščeš. Bodi prepričan, da je že na tvoji poti, na poti v večnost, na poti moje ljubezni.

Ohrani se čistega zanja, kakor se ona varuje čisto zate. Jaz vaju bom varoval enega za drugega. In ker si žejen ljubezni, bom na tvojo pot postavil vse tvoje brate, da jih boš ljubil.

Verjemi mi, da je ljubezen dolga vajeniška doba, četudi ni različnih razredov ljubezni. Če hočeta prav ljubiti, morata zapustiti sama sebe in odpreti svoja srca drugim.

Gospod, pomagaj mi, da bom zaradi ljudi, ki so moji bratje, pozabil nase in se v žrtvah za druge učil ljubiti!

DNEVNIK MLADENIČA IZ PREMA

Petošolec Nande ljubi Kristino in bi rad postal duhovnik-jezuit. O tem svojem problemu se razgovarja z voditeljem duhovnih vaj. Pokaže mu tudi Kristinina pisma, ki mu jih je pisala s počitnic.

„To je moj problem!“ je še enkrat ponovil Nande.

Čudovito je poslušati to pripovedovanje iz ust mladega fanta. V tem trenutku se pokaže življenjska predaja Jezusu. Odreči se čisti, plemeniti ljubezni, da sledi klicu Učitelja! Hotel sem, da bi on sam to doumel: sam izvolil najboljši del med dvema dobrima.

„Nande, kako veš, da imaš rad Kristino?“

„Ker sanjam o njej, veliko nanjo mislim, ob spominu nanjo sem vesel, sem srečen v njeni bližini, bi bil vedno rad pri njej, moji Kristini.“

„Sebična ljubezen?“

„Ne, oče. Za njo bi bil zmožen storiti katerokoli stvar. Zaradi nje mi je lahka najtežja žrtev. Že misel nanjo me dviga, me očiščuje.“

In naenkrat, kakor da bi se spomnil nekaj zelo važnega...

„Ah, pogledajte, tukaj jo imam.“

Pokazal mi je majhno fotografijo, ki je imela na drugi strani napisano tole molitev z zelo majhno pisavo:

Sveta Marija, Mati,
ohrani jo čisto,
plemenito
naj jo moja ljubezen
vsak dan dviga.
Mati, čuvaj mi Kristino.

Pri klavirju: iz nastopa peysko-glásbenega festivala SDO in SFZ v Buenos Airesu.

„In če boš postal duhovnik?“

„Bo ostal le spomin... strašno težko jo bom pustil.“

„To je predaja, Nande in v vsaki predaji krvavi srce.“

„Odločil sem se. Krvavelo bo, vendar bom postal duhovnik.“

Lahko je reči v trenutku, mladost je optimistična. Resničnost je trda. Samo najbolj velikodušni jo zmorejo, samo najpogumnejši. Borba je bila tukaj na čistem prostoru človeške ljubezni, Nande je razumel in se je pripravil na bitko. Borba se je pričela že pred nekaj meseci, vendar se je poostrila po duhovnih vajah, na katerih je Nande še bolj spoznal, da ga Bog prosi za to odpoved.

Tisto noč pred odhodom, kakšna čudovita noč...

Na vrtu so duhteli zreli sadeži pomaranč in luna je kakor v romantičnih sanjah srebrila liste dreves. Palme ob poti, ki pelje od vhoda do samostana, so bile kakor velikani, ki stražijo zvezde.

„Nande je odšel na sprehod. Kako bi mogel vzdržati v zaprti sobici, ko je vse valovilo v njem. Povrhu tega je Nande malo romantičen in ne vzdrži čara mesečine.

Kakor potujoči vitez se je sprehajal po poti med drevoredom palm. Gledal je nebo, zvez-

de. Kaj je premišljeval v tej uri? Katero daljno glasbo je slišal v tihi noči?

V Loyoli, v sončni hiši Ignacija je soba, ki je danes spreminjena v kapelico. Na steni je spominska plošča z besedilom: „Tukaj se je predal Bogu Ignacij Lojolski“.

Mislím, če bi kdaj hoteli napisati podobno besedilo o Nandetu, bi ga morali postaviti na vrt med drevesa pomaranč, katerih barva je ob luninem svitu kakor plameni. Če bi mogel opisati njegovo dušo v tem trenutku, bi bil to nesmrtni trenutek njegovega dnevnika.

To so bili prehodni trenutki. nova doba se načenja v njegovem življenju.

Ko to pišem, še ne vem, kako se bo njegova zgodba končala. Vem da se bojuje za svojo zvezdo; jo bo nekega dne dosegel? Tukaj pustim Nandeta v duhtečem vrtu v mesečini, ker se ga rad spominjam v teh trenutkih polnosti.

Zgodovina pravi, da je odšel iz vrta in se vrnil v mesto v šolo.

Tukaj se začne njegov dnevnik. Občutili boste ob njem utrip življenja mladega fanta, ki se imenuje Ferdinand in ga priateljli kličemo Nande.

M. Mt.

Moja zgodba

Danes zjutraj sva se srečala z Marijanom pred pošto. Zdi se mi, da me on ni opazil.

Ali pa ni tega pokazal, ker je slutil moj vroči pogled?

Nisem si upala iti takoj naravnost domov. Bila sem preveč kazno razburjena. Bala sem se, da bi čiste in mirne mamine oči odkrile moj begajoči pogled, ki je bil samo zunanji znak srčne nevihte.

Zato sem šla k babici, ki ima vedno pripravljene razne sladkarije in prijazno besedo za svoje male prijateljice... Ko je že vsega čez mero, potem se človek zadovolji tudi z bonbanom, samo da se z nečem zamoti. Toliko slabše za moja jetra in linijo!

Medtem ko sem z užitkom jedla čokolado in bonbone in piškote, sem babico malo drzno vprašala:

„Gospa, vas smem vprašati, kaj bi si vi na svetu najbolj želeli?“

Z veselim nasmehom (nekateri se znajo tudi žalostno smejati!), mi je babica odgovorila:

„Moja mala Silva! Najbolj si to želim, da bi mlada umrla!“

Kot v odgovor, sem se neumno

hihitala, ker nisem takoj razumela važnosti babičinih besed. Tedaj sem tudi šele prvič opazila mirno lepoto in svežost njenih potez na obrazu, njen jasen in prodoren pogled in njeno privlačno mladostno prožnost, ki jo izžareva vsa njena zunanost, kot bi dobra duša dihala skozi telo.

Ganjena sem jo prijela z obema rokama za obe roki in ji rekla:

„Gospa, vi se ne boste nikoli postarala. Umrla boste bolj mladostna kot jaz.“

Prav ko sem začela postajati čustvena, je pozvonilo. Ponudila sem se:

„Čeprav se čutite mlado, gospa, mi dovolite, da odprem?“

Stopila sem k vratom. V trenutku je sobo napolnilo takšno gostolenje, kot bi človek vstopil v ptičnico. Prišle so gospa Lipar, hčerka Marta, dva študenta in njuna sestrice. Ko sem se hotela izmuzniti iz sobe, me je gospa Dragar (babica) ustavila:

„Zakaj nočeš ostati, Silva? Pomagaj mi, prosim, da pripraviva malo čaja in peciva za obiske.“

Po naravi nisem opazovalni talent. Toda ob tem obisku sem odkrila, da v določenih močnih okoliščinah, človek ne more popolnoma prikriti svojih pravih notranjih doživljanj. Tako je bilo takrat. Na zunaj so se vsi skušali zadržati resno, na znotraj pa je kazalo, da bi najraje popokali od smeha. Začeli so si izmenjavati hudomušne pobleške z očmi in s hinavsko pozornostjo po-

slušali babico, ki je resno presoja-la politični položaj.

Pa je niso okrog prinašali. Tudi gospa Dragar ima ostre antene in detektivsko žilico. V radiotehniki bi bila čudovit sprejemnik. Prepričana sem, da je že od vsega početka vedela za kaj gre, kar je debela Pegica opazila šele čez čas... Čutila sem, kot da bi v zraku plali sama mladost in ljubezen, ki ju ni mogoče potajiti. In ker je babica še mlada, ji je ta pridih posebno všeč in ga takoj odkrije... Razširila je nosnice, zajela sapo in kar naravnost vprašala:

„Dobro, torej, kako in kaj je res?“

Marta je prosto prekrizala v „maks“ najlonsko obleko ovite noge in izbruhnila:

„Dobro, draga gospa, prišla sem vam povedat veliko in važno novico...“

Slovesno je počakala nekaj sekund, da bi vvelika in vvažna novica pretrgala zrak kot glas trombe. Oba študenta sta ponarejeno sodelovala z Marto v ponarejeni resnosti, da ne bi kljub vsej komediji zgedali še bolj otročji.

Mala Sonja se je smehljala, ne da bi vedela zakaj in nevede razodevala vso ljubkost svojih petnajstih let. In gospa Lipar pa je vede kazala, kako ji je všeč, da bo še tako mlada pa že stara mamica... Vsi pogledj so bili obrnjeni v Marto. Ta je z rokami oklepala kolena, ki so bila preveč izrazita v preozki obleki. Potem je brez uvodov naznanila svojo važno novico:

„Dobro, fanta imam!“

Ves prej zadržan in nakopičen smeh je izbruhnil, kot bi se sprožil gorski plaz snega. Govorili so drug čez drugega. Zgledalo je, kot da je vsa Martina družina omamljena od njene zaljubljenosti. Marta je komaj mogla slišati čestitke gospe Dragar:

„Draga Marta, ne veš kako sem vesela tvoje sreče! In... kako je ime izbrancu?“

Babica je kar malo nepočakano čakala na odgovor. Kajti ona je že od začetka opazila — kar sem jaz šele kasneje —, da je imela gospa Lipar napete in ostre poteze na obrazu, čeprav se je skušala kazati veselo. Srečna je, da bo lahko omožila hčerko, ampak... zgleda, da ima toliko AMPAK, AMPAK za bregom! Ona ve, da Marta pride v stik s toliko in tako različnimi ljudmi v tistem elegantnem inštitutu sredi vlemesta, kjer poučuje francoščino! Bog ne dopusti, da bi se navdušila za kakega črnega ali rumenega princa z vzhoda. Saj nima ne Martina mati ne babica rasnega problema, ampak če ju bi pa to osebno prizadelo, bi pa gotovo zelo težko privolili in pretrpeli.

Pa so se brez potrebe vnaprej bali. Marta je mirno povedala:

„Piše se Lojze V...“

Potolažena, se je gospa Dragar oddahnila in postala tako navdušena kot drugi:

„Marta! Dovolj, da ti iz srca čestitam. Ne bi si mogla izbrati boljšega fanta! Je odličen, iz dobro poznane družine, s tradicijo, s preteklostjo...“ In to, in drugo... Hva-

le ni bilo konca. Potem je rekla gospe Liparjevi: „Draga gospa, kako boste še srečni! In ste tako molčali! In...“

Gospa Lipar se je smehljala. Ampak tako zadržano, da sem začela dobivati kurjo polt. Nenadoma ga je mala Sonja polomila in izdala Martino napako:

„Oh, saj mama ni nič vedela kaj bolj natančno o tem. Vsi skupaj smo bili za luno do včeraj, ko je Marta prišla domov in vsem v brk povedala, da ima ženina...“

„Kaj hočete, časi so se spreminili,“ je preveč sproščeno, skoraj malo nesramno rekla Marta. „Sedaj mladina sama po svoje rešuje probleme srca. Poleg tega je bilo v mestu tako lepo in brezskrbno ob Lojzetu! Prihajal je pome s svojim avtom Citroen. Skupaj sva hodila na sprehode, pila koktajle... Nepričakovano, nekega dne, ko sva bila prepričana, da se imava rada, sva se v medsebojnem soglasju proglasila za ženina in nevesto. To je na hitro povedano, vsa zgodba moje prve ljubezni!“

Videla sem, da je bila babica žalostno iznenadena, kljub razumevanju do mladine, do skrivnosti srca, do ljubezni... Noče se vmešavati v Martino srečo, skozi oči gospe Liparjeve pa vidi in čuti, kako se trudi, da bi se na zunaj smejala, na znotraj pa ji velike in težke kaplje padajo na materinsko srce.

Čakala sem: Ali bo babica kaj rekla? Ali pa bo molčala?

Ne. Spregovorila bo.

Izzval jo je Vinko, študent, ki se je prav tedaj znebil nič okusno preštudirane misli:

„Konec koncev, saj smo mi mladi “tisti ki se poročimo”, ali ne? Zakaj bi morali s starši na dolgo in široko razpravljati, s kom se bom poročili? Naša sreča, to je naša stvar!“

„Molči, lepo te prosim,“ je rekla babica. „Vaša sreča? Najproje to: Komu se imate zahvaliti, da sploh lahko govorite o vaši sreči? Potem, kdo vam daje zagotovilo, da ste že sposobni prav presojudati o vaši bodoči sreči? Z vašimi še skoraj otročjimi očmi morete komaj bolj ali manj jasno spoznati sedanost. Starši pa imajo izkušnje iz preteklosti. O vašem možnem ženinu ali nevesti, vam bodo lahko navadno povedali zgodovino njihovih družin, o njihovem zdravju, poštenju, zvestobi... V Martinem primeru ni te nevarnosti. Ampak to je sreča, ste lahko prepričani. Prav pa ni, da je Marta do danes skrivala pred lastno mamo ime in osebo svojega ženina, s katerim je že dalj časa hodila. Verjemi, Vinko, da nimate pravice, da si gradite vašo srečo na trpljenju in solzah svojih lastnih staršev. Lahko si izberete fanta ali dekleta svobodno, to je res, ampak prav pa je, da to staršem poveste prej, ne šele tik pred poroko, in prav je, da si daste od staršev kaj dopovedati, če vidite, da vam hočejo dobro, čeprav vas takrat prizadene njihova beseda.“

(Bo še)

MLADINSKA RBSIA

Družba nočnih fantov

Ko sem zadnjič slučajno bral Vaš odgovor nedolžnemu fantu, ki je zašel v bar "s premalo luči", sem pomislil na našo skupino. Pri nas gre na žalost bolj zares. Vsi smo dolgolasci (a nismo sami Slovenci), govorimo umazano, obnašamo se brezobzirno. Jaz sem z božičem pretrgal s to družbo. Pustil sem nočne lokale. Hvaležen pa Vam bom za nekatere nagibe, ki bi mi pomagali vztrajati v tem sklepu, kljub vabilom nočnih fantov. Molite veliko zame!

Dragi dolgolasi prijatelj! Zahvali se Bogu, vsak dan sproti, da si se iztrgal iz družbe „nočnih fantov“. Sam veš, da ni najhujše to, da so ponočnjaki, niti to, da nosijo dolge lase, — nevarnost je globlja.

Če bi bil namen življenja uživanja; če bi bila mladost dar, ki ga moremo uporabljati in zlorabljati brez konca in kraja; če ne bi nosili v sebi hrepenenja po večni sreči in ti ne bi bil delček družbe, kateri si dolžan vrniti del dobrin, ki jih prejmeš; če ne bi prihajal iz družine in čutil v sebi klic po družinski sreči — potem ne bi imel nobenih nagibov, da se rešiš razbrzdane družbe. Potem bi droge, in lahkoživa de-

kleta, pa alkohol in brezobzirno dvorjenje res lahko pomenili srečo in tvoj lastni način življenja.

Pa ti veš, da to ni res. Človeško življenje ima svoj cilj, mladost je del poti k njemu; ljubezen je nad uživanjem; odpoved je težka, a nas bogati; darove imaš od Boga in v njih razvijanju in uporabi je del Tvojega zemeljskega poslanstva; nekje je dekle, ki Te razume in čaka; odgovoren si že danes za otroke, ki Ti jih bo poslal Stvarnik; telo je posoda božja, vredna spoštovanja; slaba nagnjenja so križ nas vseh in le z božjo pomočjo se pobiramo in šepamo na zemeljski poti, ki je lepa, a večkrat težka. Pošteno življenje zahteva ne ohlapnežev, ampak oddolčnih mož.

Fant si še, a boš mož. Ne pusti, da Te zaloti starost sredj mladostnih norčij. Življenje je lepo — a ni igra. Moli tudi sam — zase, zame in za svoje nekdanje tovariše iz nočnih lokalov — naj da Bog milost spoznanja tudi njim.

Poroka me nič ne skrbi

Moja prijateljica se je poročila. Meni se pa nič ne mudi, čeprav ni-

sem več tako mlada (26). Zdi se mi, da sem malo preveč brezskrbna. Ne bi rada ostala sama, na poroko pa tudi še ne mislim resno. Kaj se Vam zdi?

Zdi se mi, da ne veš, kaj hočeš, da pa morda tudi nisi imela priložnosti in nisi naletela na fanta, ob katerem bi začutila, da mu lahko zaupaš svoje življenje. Veš, obe skrajnosti sta nevarni. Ujeti fanta za vsako ceno je nevarna igra, stati ob strani in izbirati pa tudi ni najboljše, če je tvoj namen res zakon.

Moli za srečno izbiro, a ne samotari. Rada pojdi v družbo, a ne silij se. Če Bog ne pošlje — On ve zakaj. Medtem pa skušaj izrabiti čas — morda za izobrazbo ali dobra dela, socialno delo, ali kaj podobnega. To Ti bo tudi razširilo krog znancev. Ne bi bilo napak, da spremeniš okolje — morda med počitnicami, ali tudi sicer. Morda Te čaka nepoznani izbranec v krogu, v katerega ne zahajaš. Pojdi včasih na prireditve, ki so Ti nove. Sprejmi povabilo v družbo, ki Ti je manj znana, pazi le, da ni slaba. Razglej se, a bodi mirna in vedra. Ljubezen je lepa, a naj pride sama od sebe.

Predvsem pa bi Ti priporočil še enkrat, da ne zanemariš dela v skupnosti, kajti najgloblje prijateljstvo lahko zraste iz skupnega zanimanja in idealnega dela. Le pogum!

Na počitnicah z dekleti

Bil sem na počitnicah skupaj z dekleti. Bilo je lepo. Še nekaj drugih fantov je bilo, saj razumete, nekaj deklet in nekaj fantov. Mislim, da bi bili vedno lahko tudi starši ob nas in nas poslušali, kar se tiče lepega in moralnega vedenja in govorjenja. Ne vem pa, zakaj sem se prejšnja leta, ko smo bili sami fantje, bolj odpočil in se čutil bolj prostega. Kaj pravite?

Kaj pravim? Da je čisto razumljivo, da počitnice, kjer so fantje in dekleta skupaj — ne odpočijejo — čeprav je vse lepo in pošteno. Mešana družba je za mladino neprestan napor, čeprav prijeten. Paziti moraš nase, paziš na morebitne sopartije in tekmece, premaguješ se, vedno je prisotna misel: „da nas vidijo.“ Ne — ni nujno, da pride do romantičnih zapletljivajev, a privlačnost spolov je dejstvo, ki drži kot to, da magnet pritegne železo. Volja mora voditi dejanja, ki so torej manj sproščena — in to nehote utruja.

Seveda je prijetno, če ste skupaj — vendar za počitnice, taborjenje, se mi zdi primernejše, da se organizirate ločeno. Saj imate lahko taborišče blizu in se kdaj obiščete ali greste skupaj na izlet.

Prav je tudi, da si fantie utrdite tovarništvo med seboj, to je pa nemogoče ali vsaj težko v mešanem taborjenju.

Res, da bo večina protestirala, a to dejstva ne spremeni.

V DRUŽINI

VSI ZA ENEGA, EDEN ZA VSE

Pri posebnem sprejemu so bergamski kmetje podarili papežu Janezu XXIII., dragoceno posodo čistega cvetličnega medu, ki so ga nabrale njihove čebele.

Sveti oče se jim je zahvalil, nato pa začel navdušeno govoriti o čebelah, ki dajejo človeku lep zgled skupnega življenja in nesebičnega dela.

„V čebeljih družinah vlada strog red. Delo je razdeljeno. Vsaka čebela dela za skupnost in od skupnosti prejema vse, kar potrebuje. Med je sladek in koristen tudi zato, ker ga proizvaja čebelja skupnost, v kateri ni sebičnosti.

Od vseh bitij je le človek z iskanjem samega sebe zmožen zlorabiti skupnost in vnesti v človeško družino grenkobo razprtij. Opažujmo naravo z odprtimi očmi in se bomo lahko marsičesa naučili za skupno življenje in delo, posebno še ponižnosti in nesebičnosti.“

VPRAŠANJA ZA MOŽE IN ŽENE

Zakon ni samo življenje medsebojne ljubezni med možem in ženo temveč tudi stan krščanskega življenja in božje ljubezni.

Ali se zavedamo, da je zakon zakrament in da so vsa zakonska dejanja (spolno dejanje, medsebojna ljubezen, prilagoditev okusom žene ali moža, idr.), napravljena kot Bog hoče, za nas tudi nadnaravno zaslužna in Bogu dopadljiva?

Ali živimo naše vsakdanje življenje z duhom vere, ki ga preoblikuje? Ali vem, da se zaradi duha vere vsaka ljubezenska gesta, pa naj bo še tako vsakdanja, spreminja v izraz nadnaravne ljubezni?

Ali se spomnimo, da so vse naše zakonske in družbene obveznosti, celo naše stanovske in ponižna domača opravila v družini, del božje volje do nas?

Ali opravljamo svoje vsakdanje opravke z namenom, da bi ugajali nebeškemu Očetu?

Medsebojni izrazi ljubezni ohranjajo med zakonci ljubezen živo. Ali skušamo izkazovati tudi Bogu izraze ljubezni?

Ali sprejemamo dogodke življenja, vreme, nevšečnosti bolezni in druge težave z vdanostjo v božjo voljo?

Ali moliva kdaj oba skupaj in v družini? Ali darujeva zjutraj oba skupaj ves dan Bogu?

Ali so najini razgovori prežeti z duhom vere in krščanskim prepričanjem?

Ali v najinem domu praznujeva bistveno krščanske praznike smiselno in lepo?

Ali se boriva oba skupaj proti najinim skupnim skušnjavam?

Ali si medsebojno pomagava, da bi zmanjšala svoje pomanjkljivosti in obogatela svojo vero in krepostno življenje?

Ali dajeva svoji okolici zgled dobrega zakonskega para, dobre družine, ki išče najprej božje kraljestvo in njegovo pravičnost, ne pa nad vse denar, udobnost in čast?

Ali sva sprejela v svoji verski skupnosti kakšno odgovornost, ali sva izolirana sebičneža, ki se brigata le zase?

OCETOVE IN MATERINE LAŽI

V LAŽI SEM BIL VZGOJEN

„Poglejte, zadnjič smo imeli doma hud prepir. In to, ker so me ujeli v neki majhni laži, eni izmed tistih nepomembnih laži, da se je niti več ne spominjam. Že vem, da boste rekli, da so vse laži enako važne. Res je, zlagal sem se. Oče se je silno razburil: „Še tega je manjkalo, da si lažnivec! Tega ne prenesem.“ Tako je rekel dobesedno. V meni je zavrelo. Torej sedaj oni ne prenesejo laži, oni čisti, popolni... Odkar se spominjam, slišim domače lagati. Laži vseh vrst. Majhne in ne tako majhne. Nikar ne mislite, da pretiravam, če vam trdim, da so me vzgojili v laži. Zdaj pa oni ne prenesejo, da bi posnemal njihov zgled, ne prenesejo „nedolžnega“ opravičila in mi očitajo tisto o lažnivcu, kakor da bi bil zločin. Seveda nisem bil tiho in sem jim povedal, kar sem čutil: da nisem napravil drugega, kot da sem sledil njihovemu zgledu, da so me oni naučili lagati, da ne vidim, zakaj bi moral prihraniti svoje laži samo za ljudi na cesti, da... Kaj bi vam pravil! Izgleda, da se ne zavedajo protislovja.

Lahko bi napravil cel katalog hudih laži, rečenih z največjo naravnostjo v moji prisotnosti. Še vedno se spominjam prvega začudenja, ko sem slišal kot majhen otrok reči svojega očeta: „Če kliče ta in ta, reci, da me ni doma in da ne veš, kdaj se vrnem.“ In mama mu ni nič oporekla. Kot veste, sem imel štipendijo. Oče je napisal cel kup laži v vprašalni poli. Rekel mi je, da to ves svet dela in da ne bo dovolil, da bi dobil štipendijo nekdo, ki bi ne povedal resnice, ne pa jaz, ki bi to naredil. Mama se tudi sedaj ni uprla. Bil sem začuden. Toda, ker so pač oni rekli...”

SAMO NJIM JE TREBA POVEDATI RESNICO

„Ko so morali iti k poroki bratranca, je oče rekel v službi, da se počuti slabo, ker drugače ne bi dobil prosto. In ker je pač bil „bolan“, ni mogel iti delat. Šli so k poroki. Ah, toda to niso laži, so navadna „opravičila“, ki jih dela ves svet. Dočim je neznosna laž, da jaz ponaredim spričevalo ali da rečem, da sem popoldne s svojimi prijatelji, čeprav sem bil drugod. To seveda so laži, in sicer „velike“, ker je staršem treba povedati resnico. Izgleda, da je resnica za starše dolžnost samo drugih do njih. Sem gotov, da se oni ne čutijo dolžni povedati meni, svojemu sinu, vse resnice. Lahko bi rekel, da ravno tako,

kot sem pred leti verjel, da otroke prinašajo štorke in, da prihaja sv. Miklavž, moram danes sprejeti druge prevare.

Tega zanimivega načina razumevanja resnice in neresnice, teh različnih mer ne prenesem. Da, tudi jaz se lažem. To kar so me oni naučili. Najmanj, kar lahko prosim je, da mi tega ne očitajo. Samo, povejte jim to! Kakšen škandal! Sedaj sem jaz lažnivec, hinavec, goljuf. Slab sin!“

Fant je prižgal cigareto. Ni bil ogorčen, bil je žalosten, bolelo ga je. Jaz bi si pa želel imeti pri sebi... Toda saj ni potreba. Vem, kakšen bi bil njihov odgovor, odgovor staršev, starejših, ki se smehljajo pred „preprostostjo“ fanta, ki ne zna razločevati laži in laži, resnice in resnice. Pustimo mu, da nadaljuje.

PROSIJO TE NEMOGOČE

„Nočem si vzeti tega preveč k srcu. Mislim, da to tudi ni vredno. Upam, da razumete moje stališče, počutim se neudobno, nekaj ni prav. Rekel bi, da so moji starši dobri ljudje, normalni. Toda kot izgleda, jim manjka potreben čut, da razumejo ta in druga vprašanja. Če je nekdo vse svoje življenje zavrt v pajčevino laži, kako se bo iztrgal iz njih. Kako naj razlikujem med dovoljenimi in potrebnimi družbenimi lažmi, in med nedovoljenimi, čeprav so manjše. Me ne prosijo preveč? Me vzgojijo v laži in hočejo, da govorim resnico, kadar je njim prav. Ne, to je preveč. Kakor vidite, ne vpijem, sem pa zelo žalosten, ne morem tega prenesti. In to, ker nisem človek brez napak. Mislim, da zadostuje čisto malo čuta...“

TAKO JE ŽIVLJENJE

Naš fant ni pomislil na važen detajl. Izgleda, kot da je odkril pri svojih starših veliko dvoličnost, kot da bi oni premišljeno zasnovali te laži-resnice in resnico-laž. Kot da bi si oni zavestno zastavili to vprašanje in se odločili, da ga tako rešijo. Ne. Vse je veliko bolj enostavno, naravnost vredno obžalovanja. Neki prijatelj bi to povzel v obrabljen stavek: „Tako je pač življenje!“ Vedno prosimo več, kot damo. Ogorčeni smo, če nam lažejo, toda mi sami lažemo brez pomisleka.

BILKA V TUJEM OČESU

„Priznam, da na to nisem pomislil. Moji starši niso take pošasti v svoji nedoslednosti, so — na žalost — normalni. Skoraj vsi so taki. Toda vseeno to veliko večino ljudi, zapletenih v tisoč laži, lahko pro-

simo vsaj malo doslednosti. Če oni lažejo, naj še drugim puste. Če moji starši lažejo meni, tudi jaz lahko njim. Kajti sem že naveličan starega reka: naredi, kar ti rečem, in ne, kar delam.“

Kako lahko ugovarjamo temu mišljenju? Da, že vem: spet bi lahko govorili o poštenosti, o resnici. Pač teoretičen nauk. A tukaj ne govorimo o teorijah. Vsakdanje življenje se uveljavi bolj kot katera-koli teorija, pa če je še tako lepa. Očetove in materine laži se kar lepo preide, dočim so nepopustljivi pred otrokovimi. Vsaj priznati moramo, da to ni pravično. S tem nočem odobriti otroških laži, hočem jih samo razumeti in imeti dovolj ponižnosti ter priznati, da so brstiči na bolj močnem drevesu: laži očeta in matere.

„Me vzgajajo za lažnivca,“ smo slišali govoriti fanta. Fraza je precej huda in izzivalna. Vsak oče bi se pred njo uprl. Nobeden ni tako slab, da bi to zavestno učil. Ne, ni res, da bi hoteli vzgajati laž-nivce, toda ali ni večkrat nekoliko resnice v tem, da vzgajamo v laži?

Priredila Metka Vombergar

NAŠI PROBLEMI

Popravljalni izpiti

Hčerki, ki obiskuje srednjo šolo, je ostalo nekaj popravljalnih izpitov za marec. Kako bi se dalo združiti to troje: zboljšati uspeh pri marčnih izpiti, nuditi ji nekaj počitnic in ji ohraniti zaupanje vase, da ne postane malodušna?

Najprej si bodimo na jasnem, da z izpiti ali brez njih, dekle potrebuje nekaj oddiha. Res pa je tudi, da ne sme zanemariti priprave za izpite. Kako združiti obe potrebi?

Zdi se mi, da je primerno dopu-

stiti nekaj popolnoma prostih tednov, okrog praznikov (to velja lahko tudi za prihodnja leta), da se otrok spočije in razvedri. Čeprav za kratek čas, naj pozabi na šolo. Vendar ne za dolgo.

Naredite z dekletom program, tako bo vedela koliko časa je prosta in koliko časa se mora učiti. Potem pa razdelite dan po strogem načrtu. Recimo od 8 do 11 študij —, pa spet od 6 do 9, ali kaj podobnega. Vmes pa pustite čas za zabavo. Ne bi bilo napak, da bi se del časa, ki je določen za študij, učila s kako

skupino pod nadzorstvom ali obiskovala poseben tečaj. Na ta način bo študij bolj sistematičen.

Če se bo dekle držala v naprej določenega reda, bo manj prilike za malodušje, ker bo imela občutek, da vrši dolžnost. Malodušje je velikokrat sad neurejenosti. Pomagajte ji z redom in dobro besedo, nikdar pa s popuščanjem. Ni lahko študirati med počitnicami, le krepka volja — vaša in otrokova — bo zmagala. Srečno!

Spet slovenska šola

Počitnice gredo h koncu. S tem se bliža začetek argentinske in slovenske šole. Že lansko leto se je desetletni sin upiral temu, da bi moral še v soboto hoditi v šolo. Saj mu je vseč slovenska šola. Le tega ne razume, da imajo argentinski prijatelji prost dan, on mora pa v šolo. Hvala za pojasnilo.

Moje pojasnilo bo morda imelo vrednost za vas, ne vem pa, če bo prepričalo vašega sina. Kot v večini primerov je tudi tukaj vprašanje bolj čustvenega kot razumskega značaja.

Če sta materin jezik, pa družba v slovenski šoli za fanta vrednoti, bo razumel, da je treba zanj nekaj žrtvovati. Žrtev, ki jo mora do-
prinesti, je prosti čas in družba tvarišev iz argentinske šole ali iz soske. Kaj je fantu več? Ko si bo dobil prijateljev v slovenski šoli — bo problema konec. Medtem pa, do-

kler so drugi nagibi še prešibki, mora pa materina in očetova beseda nagniti tehtnico.

Ne delajmo si utvar — od otrok res zahtevamo žrtev —, in le lju-bezen do staršev, do vsega kar starši predstavljajo, pomaga otroku, da to žrtev sprejme. Šele s časom vidi koristi te odločitve in vidi tudi svetle strani šole, med katerimi je prijateljstvo gotovo prvo in najmočnejše.

Včasih ste že slišali — „...saj ne hodijo v slovensko šolo zaradi učenja, ampak zaradi družbe...“ Nič bolj naravno kot to! Malo otrok je, ki si šole — katerekoli že — želijo zaradi učenja. Šola je otroku vstop v javno življenje, stik s svetom in v tem je njena privlačnost in tudi velik vzgojni pomen. Ne glede na količino znanja, ki si ga otrok pridobi, je šola kraj kjer bo spoznal tovariše, ki ga bodo spremljali skozi večji del življenja. Ali Vi in otrok pomislita kdaj na to — ko govorita o slovenski šoli?

Zgodba, ki se obnavlja

Ko je imel sin pet let, je rekel: Moj oče vse ve. Ko je imel trinajst let, je rekel: Moj oče ima včasih prav. Ko je imel osemnajst let, je rekel: Oče je starokopiten in nič ne ve. Ko je dorastel, je rekel: Pogovorim se z očetom, ta mi bo dal najboljši nasvet. Ko očeta ni bilo več, je rekel: Škoda, da ni več očeta. Ta je vse vedel in imel vedno prav.

Kristus
v
miselnosti
Slovencev
in
naše
poslanstvo

Na prvem obisku primorske družine smo govorili vse mogoče reči. Šestnajstletna Dragica prinese vse slike, kar jih je v hiši. Prve, posnete ob prihodu v novo deželo, druge, ob raznih dogodkih. Največ jih je od obiskov prijateljskih slovenskih družin.

Ena teh zadnjih kaže Dragico kot trinajstletno dekletce v očetovem naročju. Oblečeno v kratke športne hlače, da se ji vidijo gola stegna. Dekle vzame sliko, mi jo poda in reče čisto preprosto, da me gane: „Taka zgledam kot Jezus na križu.“

Na drugem koncu mesta si oče Domine in mati Polonca ustvarjata vir zaslužka. Hišico imata. A ker ne bo penzije, bo treba tudi na stara leta delati za vsakdanji kruh. Z rejo kokoši bosta imela oba prilično delo.

Mati pripoveduje: „Do sedaj smo delali kokošnjake. Oče je garal in se potil cele dneve! Tako je trpel kot sam Jezus.“

Slovenska mati je, kot mnogo drugih, prebila več mesecev proti koncu zadnje vojne zaprta tam nekje pri hrvaški meji. Mož, ki je stražil zapornike, je imel preje pri partizanih višji čin. Priporil si ga je s svojim delovanjem in izgubil zaradi posledic, ki ga je to pustilo v njegovi pameti.

Čez par dni je že vedel, od kod so posamezni zaporniki. Prišlo je do pogovorov. Na lepem pride iz

ust partizana vprašanje: „Ste poznali kaplana Kramariča?“

„Seveda sem ga.“

„Jaz sem ga ubil.“

„O, vi ste ga ubili?“

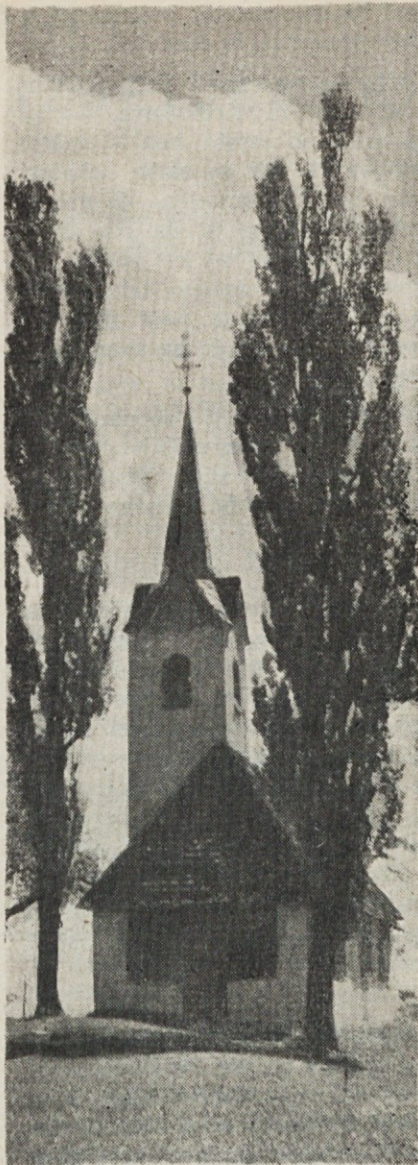
„Pa ne samo njega. Vsaj kakih dvesto sem jih.“ — Molk...

Spet začne partizan: „Ste kdaj videli sliko Jezusa, kako moli na Oljski gori?“

„Da, sem jo videla.“

„Tako je bil Kramarič, ko sem ga ubil. Ko sem vdrl v njegovo sobo, je on klečal na tleh in molil. Naperil sem nanj, on pa je rekel: Jezus, ti veš, da sem nedolžen! Ustrelil sem in je padel na tla.“

Ta naš zapeljani brat izpoveduje, da je on v naših mučencih preganjal Kristusa. Vzorni duhovnik ga v svoji smrti spominja na Gospoda. Še več, istoveti svojo žrtev s Kristusom, ki sprejme Očetovo voljo v popolni pokorščini. Kje je ta partizan videl Jezusovo molitev? V rojstni hiši? V domači cerkvi? Morala mu je biti globoko v spominu, da je mogel ustvariti miselno zvezo med to podobo in ono drugo, živo podobo, ki jo je videl neko noč. Čisto natančno povedano: tisto, ki jo je videl v noči med 2. in 3. septembrom 1942. In ki mu nehote stopa v spomin.

Kristus je na naši zemlji obnovil svoje trpljenje. Če naš izgubljeni brat Slovenec to izpoveduje, ali naj mi po svetu to zamolčuje-

O, Vrba, srečna, draga vas domača...

mo? Iz komodnosti, iz sramu? Iz zagrenjenosti? Iz česa?

Oh, zagrenjenost! Ta beseda ni krščanska, ni Kristusova. — In pa kolikšno mesto ima v našem mišljenju! Ali so samo nekateri zelo poredki zagrenjeni, ali nas je večina? Resnica je, da smo izkusili razočaranje več kot enkrat. Pa vendar. Toliko imamo, tako veliko je naše bogastvo, naše duhovno bogastvo, da ga že ne znamo več prav vrednotiti.

In tudi talenti, ki so nam dani za graditev, se izgublajo. Ker talent, četudi je nadvse izreden, če greni, če razkraja, postane neplo-den.

Zakaj nas ne prepriča resnica?

Večkrat berem, da je resnica naša. Ali vemo, kaj hočemo s tem reči? Gotovo to, da je bilo naše zadržanje pravilno. A resnica ni reč, ki si jo človek prilasti in je za vedno njegova.

Če si mi škodujemo med seboj, med nami ni resnice. Torej, resnica ni naša. Ali bolje, mi nimamo deleža v Resnici. Ne bi bilo za premisliti po tistem in povedati na glas, kaj pomeni: resnica je naša?

Mati Polona je povedala, kaj vse se skriva v pojmu: teologija dela. Zdaj ni več hlapčevskega dela. Vsako delo, ves trud slovenskega človeka, moža, matere, naše mladine, vse se združuje z delom učlo-večenega Boga.

Vemo, da smo poklicani dopol-njevati, dovršiti stvarjenje. Bog je začel, mi pa dodajmo naš mali delež. Največkrat s težavo, včasih z radostjo. Vesoljstvo se spopol-njuje po človeku, kakor je to v prvotnem božjem načrtu. In po prihodu Sina božjega na naš svet, naše delo ni več kazni, ampak si-novska služba v gradnji novega sveta, ki bo deležen poveličanja. Naš svet, ki je sedaj deležen trp-ljenja Kristusovega — ker, med nami se to ni dovršilo z zadnjim strelom po vojni — ta naš svet bo deležen z nami vred poveliča-nja Sina božjega. V tem je naša največja resnica: Mi imamo upa-nje, ki ne vara.

In misel naše Dragice? Da spo-znamo Kristusa na križu v kate-remkoli telesu? Ob mini-krilih? In vendar. Ne samo naše duše, tudi naša telesa so odrešena po Kri-stusu.

Tako naš človek najde Kristusa v življenju. Morda Kristus pride včasih tudi k nam. V naše vsak-danje delo, je z nami v dnevni-h skrbih, nas sreča v prijatelju, ki se je oddaljil od nas vseh. In, ki morda ne ve, kako preokreniti smer, ker že vsi vedo, da je to in to naredil. Koliko srečanj s Kri-stusom, pa človek nima srca za to resnico. — Borimo se, da, borimo se, da bomo otroci Resnice!

S. Vera Škrbec

NEMŠKI KARDINAL SLOVENSKIM IZSELJENCEM

Slovenski rojaki in rojakinje!

Na dan, namenjen našim bratom iz tujine, vas nemški škofje pozdravljamo in izražamo svojo povezanost z vami.

Daleč stran od svoje domovine in večinoma tudi ločeni od svojih domačih služite kruh sebi in svojim družinam. V tukajšnji deželi sodelujete pri najrazličnejših delih in nalogah: za to se vam iskreno zahvaljujemo.

Vaše življenje v tujini je bolj trdo, kot bi bilo doma — vključno prizadevanju države, ki vas je sprejela. Dežela, v kateri živite, se po jeziku in načinu življenja, po šegah in navadah tako močno razlikuje od vaše domovine, da ste bili že večkrat razočarani in se morate pogosto boriti z nemajhnimi težavami. Vaša skrb, da bi si oskrbeli primerna in zadostno velika stanovanja, da bi prišli k vam vsi člani družine, da bi si zagotovili trajno delovno mesto in se polagoma vživeli v družbeno in cerkveno življenje v Nemčiji, je tudi naša skrb. Posebno vas mučijo skrbi za vaše otroke, za njih vzgojo v šolah in njih poklicno izobraževanje. Skupaj z mnogimi drugimi si prizadevamo, da bi se

odgovorne oblasti spoprijele s temi problemi in nudile možno pomoč.

Spričo omenjenih težav vam bi radi povedali tole: v naši Cerkvi ni tujcev in ne sme biti tujcev. Eden je naš Oče v nebesih, eden je naš Učenik, Jezus Kristus! Mi vsi pa smo med seboj bratje in sestre. Kot člani enega božjega ljudstva skupno potujemo v skupno domovino, ki je pri Bogu.

Prisrčno vas prosimo: živite kot kristjani in izpovedujte svojo vero tudi v svoji novi okolici! Molite sami in po družinah! Vzgaajte otroke v ljubezni do Kristusa in njegove Cerkve. Združujte se po svojih narodnih župnijah, da boste v materinem jeziku poslušali božji evangelij in prejemale zveličavne darove! A tudi po nemških župnijah, po naših cerkvah in v naših združenjih imate svoje pravice in ne samo pravico gostovanja.

Vaša živa vera in vaša zvestoba v veri sta za vse kristjane v naši deželi okrepitev njihove vere. Skupaj hočemo svojo vero izpovedovati s svojo ljubeznijo. Z besedo in v dejanju se hočemo priznovati k Njemu, ki ga narodi

Mednarodna „dobrodelnost“ v pomoč Pakistanu

Da bi zadostil velikim potrebam, ki jih je povzročila strašna nezgoda v Pakistanu, je sveti oče pisal kardinalu državnemu tajniku in prosil Mednarodno dobrodelno ustanovo, ki se imenuje „Caritas“, naj v imenu Svetega sedeža pozove k plemenitemu sodelovanju vse ljudi blage volje, vse katoliške skupine in organizacije.

Da bi spolnil to željo svetega očeta, je msgr. Rodhain, predsednik Mednarodne dobrodelne usta-

pričakujejo kot Odrešenika in Rešitelja.

Vašim družnim pastirjem, ki so naši sodelavci in bratje, se zahvaljujemo za njih nesebičnost pri delu in trudu za vas.

V Kristusovi ljubezni pozdravljamo in blagoslovljamo vas in vaše drage tu v Nemčiji in doma.

V imenu nemških škofov

kardinal Julius Döpfner

nove sklical in vodil posebni sestanek v sredo, 25. novembra, v prostorih te ustanove. Poleg članov Mednarodnega dobrodelnega odbora za nujno pomoč so bile na ta sestanek povabljene katoliške organizacije, ki delujejo na dobrodelnem in socialnem (družbenem) področju.

Mednarodna dobrodelna ustanova „Caritas“ je takoj, ko je zvedela za izredno nezgodo v Pakistanu, nujno pozvala vse svoje organizacije in jih prosila, naj storijo vse, kar morejo, v pomoč ponesrečencem v Pakistanu. Mednarodna dobrodelna ustanova „Caritas“ je takoj poslala s svoje strani 10.000 dolarjev Dobrodelni ustanovi „Caritas“ v Pakistanu za prvo pomoč.

Nemška dobrodelna ustanova „Caritas“ je s sodelovanjem protestantske organizacije Diakonswerk poslala 9.000 odej in 1.000 šotorov v vrednosti 500.000 mark. Zdravil pa v vrednosti 156.000 mark. Poleg tega so nemški škoje dali na razpolago nemški Dobrodelni ustanovi še 300.000 mark.

Belgijska in avstrijska dobrodelna ustanova sta poslali Mednarodni dobrodelni ustanovi „Caritas“ vsaka po 4.000 dolarjev.

Mednarodna dobrodelna ustanova zbira bolj natančna in točna poročila o krajih, ki je posebno hudo prizadela nesreča, da bi mogla kar najboljše organizirati pomoč različnih dobrodelnih ustanov.

Ribičeve sandale

Z AVTORJEVIM DOVOLJENJEM

VII.

V svojem samskem stanovanju na Viale dei Parioli se je Konrad Calitri razgovarjal s svojima odvetnikoma. Najstarejši med njima, Perosi, je bil visoke in suhe postave, pust in zelo akademski; njegov mlajši družabnik z luninim obrazom se je nasmihal, kot da ničesar ne bi odobral. Na drugem koncu salona je sedela princesa Marija Rina in oba s trudnimi očmi opazovala.

Perosi je sklenil prste in povzel stanje:

„Po mojem mnenju vas že nekaj časa peče vest. Zatekli ste se k nekemu spovedniku in ta vam je naročil, da morate spremeniti svoje pričanje v zvezi z zakonom.“

Calitrijev glas je bil brez izraza: „Da, tako je stvar.“

„Potem moramo točno in jasno določiti naše stališče. Zahteva vaše žene o razveljavi zakona se sklicuje na kanon 1086, po katerem se zakon razveljavi, kadar se katerikoli od zakoncev, z jasno izkazano voljo, odreče sleherni pravici do zakonskega dejanja. Vaša soproga trdi, da ste vi namer-

Morris West — Pavle Rant
Ilustriral: Hotimir Gorazd

no in zavestno izločili iz svojega pristanka na zakon njeno pravico do užitkov zakonskega dejanja, in da niste sprejeli zakonske zveze kot nekaj nerazdružljivega, ampak da ste ga smatrali za neke vrste zdravilo, ki se ga lahko zavrne, če se ne izkaže za koristno. Če bi ona mogla te obtožbe dokazati, potem bi bil zakon razveljavljen. A vi ste podali priseženo izjavo, da teh namenov nikdar niste imeli.“

„Tako je bilo. Nepravično sem ravnal s Chiaro. Zdaj bi rad to krivico popravil.“

„Ste torej pripravljeni podpisati novo zapriseženo izjavo priznavajoč krivdo lažne prisege in obenem pomanjkanje namena?“

„Da.“

„Potem se bomo znova obrnili na cerkveno sodišče,“ je dejal Perosi, zgrbančil ustnice in čelo, „škoda le, da to še ne bo dovolj za razveljavo zakona.“

„Zakaj pa ne?“

„Postopek zahteva še nekaj več. Zakonec, ki je kriv pravde o razveljavitvi zakona, nima pred sodiščem nobene pravice.“

„Lepa stvar!“

„Petrebujemo eno ali več prič, ki bodo izjavile, da ste vi javno podali svoje mnenje o pomanjkanju zakonskih namenov pred sklenitvijo zakona.“

Rezki princesin glas je prekinil razgovor. „S takimi pričami lahko računate, še posebej, ker so vse razprave pred cerkvenim sodiščem strogo tajne.“

„Če je pa tako, potem bomo stvar izpeljali do konca,“ je pripomnil Perosi.

Mlajši odvetnik je tudi primaknil svojo skledico: „Svetujem vam pisati vaši ženi prijateljsko pismo in priznati zmoto, pa prositi odpuščanje. Dasi takšno pismo nima nobene pravne veljave, bi vendarle malce omehčalo današnje stanje.“

„Tako bom napravil,“ je dejal Calitri. „Koliko časa boste pa rabili, da bo vsa stvar do kraja izpolnjena.“

„Če bomo do konca avgusta imeli v rokah vse izjave prič, jih bomo v štirinajstih dneh prevedli. Zatem mislim, nam bodo kmalu določili uro in dan razprave, upoštevajoč vaš položaj in pa zamudo v dosedanjem postopku. V dveh mesecih, recimo, bo končano.“

„Lepo se vama zahvaljujem,“ je dejal Calitri, „in koncem avgusta bom imel vse papirje v redu.“

Ko sta advokata odšla, se je princeza iz srca nasmejala. „Saj sem ti rekla, ali ne?“ Vsa zadeva je tako enostavna, da bolj ne more biti. Zato, ne bodi tako resen. Nasmejni se, saj v dveh mesecih boš prost in čez leto dni boš imel usodo naroda v svojih rokah.“

„Vem, vse to dobro vem.“

„Kmalu bi pozabila... pismo Chiari je treba pripraviti. Ne delaj se preveč ponižnega, dostojanstven moraš biti. Poudari željo popraviti napako. To je, in nič več, da si ne boš spet zvezal rok brez

potrebe. Nič ne zaupam tistemu dekletu; pravzaprav nikoli nisem."

Calitri je skomignil z rameni. „Saj je še otrok. In v njej ni nobene zlobe.“

„V vsaki ženski je zloba, dokler ne doseže, kar išče.“

„Če sem prav slišal, je že našla, kar je iskala, saj ima Jurija Fabra.“

„Tega boš moral resno vzeti v poštev,“ je odločno pripomnila princeza, „ker si ne smeš nakopati proti sebi ves ameriški tisk in še Osservatore Romano zraven.“

„Chiara se bo verjetno poročila s Fabrom takoj, ko bo izrečen odlok o razveljavi zakona. Na drugi strani pa Campeggiov sin dela z menoj in tudi drži z menoj, očeta pa videti ne more. In ničesar ne morem podvzeti, da bi ti dve postavki lahko spremenil.“

„Jaz pa mislim, da,“ je starka hladno in prekanjeno dejala. „Mlademu Camppegiu je nujno treba povišati položaj v službi in mu še več obljubiti za čas po volitvah. Ne verjamem, da bi si stari Campeggio drznil ovirati vzpon svojega sina. Kar se pa Chiare in Fabra tiče, prepusti meni.“

„Kaj pa spet nameravaš.“

„Prepusti Chiaro meni, ti še enkrat pravim,“ je rezko odvrnila princeza.

Ko je Calitri odhajal iz njenih soban, ga je morilo vprašanje, odkod tako slabotna ženska jemlje toliko žilavosti, in če bo on imel dovolj moči, da bo izpolnil pravkar dano obljubo. Saj mu je vse

življenje poteklo v takšnih dogovorih in vedno je bila cena ista: drobec za drobecem so trgali njegovo osebnost in počasno hiranje mu je podiralo vero v lasten obstoj; zavedel se je, da bo na koncu koncev ostal prazen.

Natočil si je kozarec in se pomaknil k robu okna, odkoder mu je pogled zajel vso rimsko panoramo; še golobe je mogel opazovati v njih spreletavanju nad stariškimi strehami. Položaj predsednika vlade je bil sicer vreden kakršne koli žrtve, a vseeno ne takšne, ki bi ga za vse življenje priklenila s praznoto.

Res je, dogovor je sklenil. In neustrašeni vitez bo postal, pa krščanski demokrati mu bodo na oblasti dovolili vodstvo. A v dogovoru je bil prostor tudi za kratko pripombo, ki jo je princeza Marija Rina razbrala... Zaupanje in liubezen!... In morda še kaj več! Pri vsej grenkobi je vendarle čutil nekaj sladkega.

Zavrtel je telefonsko številko svoje pisarne in prosil mladega Campeggia, naj mu prinese akte kar na stanovanje.

— — —

Neko oblačno jutro je prispel v Rim newyorški nadškof kardinal Carlin. Hitro se je podal v čakajoči ga avtomobil in kmalu se je znašel za zaprtimi vrati v družbi papeža Cirila in državnega tajnika Goldonija.

Carlin je takoj ocenil spremembo, ki jo je doživel papež v teh nekaj mesecih, odkar ga ni videl.

Nič svojstvenega čara ni izgubil in tudi ne naravne in odkrite prisrčnosti, a pridobil je v pojmu oblasti nove širine. Zaznamovani obraz je bil bolj suh, glas bolj odločen in vse kretnje so razodevale naglico in zaskrbljenost. Kljub temu je razgovor začel z običajnimi vljudnostnimi besedami; z nasmehom in z opravičevanjem:

„Zahvaljujem se Vaši Eminenci, da ste tako hitro prišli. Vem, koliko bremen Vas tare. Rad bi bil bolj gostobeseden v poslanem vam sporočilu, a podatkov nisem mogel zaupati niti šifriranemu brzojavu.“

Potem je z odločnimi in primereno poudarjenimi besedami razložil Carlinu, zakaj ga je dal poklicati, in mu pokazal obe pismi.

Amerikanec ju je z veščimi očmi preletel in vrnil papežu.

„Razumem Vašo zaskrbljenost, Svetost. Priznam pa tudi, da bolj malo razumem, kaj Kamenev namerava doseči s tem svojim manevrom.“

Goldoni si je dovolil droben nasmeh.

„Vaša eminenca enako misli kot jaz — za manever gre. A njegova Svetost je drugačnega mnenja.“

Ciril je položil roke na mizo in mirno začel razlagati:

„Predvsem je potrebno, da se sprijaznita z dejstvom, da tega človeka poznam. Poznam bolj do potankosti kot vaju dva. Dolga leta je bil to človek, ki me je v zaporu zasliševal. In oba sva, vsak

po svoje, drug na drugega vplivala. On je organiziral moj pobeg iz Rusije. Do dna srca sem prepričan, da ne gre za noben manever, ampak za iskreno prošnjo za pomoč v krizi, ki se ji hitro bližamo.“

Carlin je zamišljeno pritrdil.

„Vaša Svetost utegne imeti prav. Nesmiselno bi bilo ne izrabiti vaše izkušnje s tem človekom in vašega temeljitega poznanja ruskega položaja. Na drugi strani moram pa reči, da smo mi imeli drugačne izkušnje s Kamenevom in s Sovjeti.“

„Ko ste rekli „mi“, ste mislili kaj: na Cerkev ali na Združene države?“

„Na oboje,“ je odločno dejal Carlin, „kar se Cerkve tiče, more državni tajnik potrditi moje besede. Še vedno je preganjanje na dnevnem redu v vseh satelitskih državah. V Rusiji sami so vero popolnoma izbrisali. Naši sobratje škofje, ki so bili zaprti skupaj z Vašo Svetostjo, so pomrli. Sovjetske meje so za vero zaprte. In ne vidim nobene možnosti, da bi se v našem rodu odprle.“

Goldoni je pritrdjeval: „Njegovi Svetosti sem to gledanje že dodobra razložil.“

„Jaz pa,“ je dejal papež Ciril, „mu nisem oporekal... A zdaj mi razložite rajši ameriško stališče.“

„Moj prvi vtis je,“ je začel Carlin, „da je to neke vrste nova oblika vrhunskih konferenc. Vsi se še spominjamo razlogov, ki so jih navajali: „Naj namesto podreje-

nih se rajši pogovarjajo šefi držav med seboj, svobodno, kot bi v svojih družinah govorili. Pustimo ob kraju malenkosti in poiščimo osnovne postavke, ki nas ločijo...'

Takih razgovorov je bilo nič koliko. Vedno je bil zaključek polom, znova in znova se je vse izgubljalo v drobnih prepirih. Še dobra volja, ki je morda vladala pred razgovori, se je omajala, če ne celo splahnela. Je že tako, da so nižji sloji v vladi bolj odločilni kot višji, tako v našem sistemu kakor v ruskem, kajti vsakokratni šef vlade je vedno podvržen pritisku upravnega in političnega aparata, ki prihaja od spodaj. Noben človek ne more danes sam po sebi prevzeti nase vso težo odgovornosti v odločilnih trenutkih. "Široko se je nasmehnil in dejal: „Še v Cerkvi smo v istem položaju. Vaša Svetost je Kristusov namestnik na zemlji. A uspešnost Vaših odločitev je odvisna od sodelovanja in pokorščine krajvenih dostojanstvenikov."

Ciril je prijel obe pismi in ju obračal v roki.

„Kaj naj potem storim z njima? Naj jih zavržem?"

Carlin se je izognil odgovoru: „Kaj pa Kamenev želi, da bi Vi storili?"

„Mislim, da je bil dovolj jasen. Prosi me, naj vsebino sporočim predsedniku Združenih držav in hkrati podam svojo osebno razlago njegovih namenov in gledanja."

„In kakšni so ti nameni, to gledanje, Vaša Svetost?"

Priprave na Marijanski kongres

Za predmet razprav VI. mariološkega kongresa so izbrali vprašanje Marijinega čiščenja od 6. do 11. stoletja. To je bilo takrat posebno živo na Vzhodu. Predsednik stalnega odbora marioloških in marijanskih kongresov belgijski kardinal Leon Suenens je predmet že prej potrdil, na sestankih Mednarodne marijanske akademije 21. in 23. maja pa so snov točneje opredelili.

Za glavno misel XIII. marijanskega kongresa so določili geslo: „Marija in današnji cvet“.

Na kongres so povabljeni ne le katoliški, ampak tudi pravoslavni, anglikanski, evangeličanski in drugi krščanski bogoslovni učenjaki, pa tudi mohamedanci, saj koran s spoštovanjem govori o Mariji. Teologi, ki hočejo na kongresu predavati, naj pošljejo naslove svojih predavanj čimprej v urad marijanske akademije v Rimu, via Merulana 124.

Kongresa v Zagrebu, ki bo od 6. do 15. avgusta 1971 se bo udeležilo več kardinalov in škofov. Gotovo se ga bo udeležil predsednik stalnega odbora teh kongresov kardinal Suenens.

Posvet slovenskih škofov

17. decembra 1970 so se v Ljubljani pri metropolitu slovenske cerkvene pokrajine zbrali na posvet vsi slovenski škofje. Škofje so se pogovarjali o izvajanju pokoncilске prenovе v Sloveniji. Nadaljnja točka je bila slovenska priprava na znanstveni 6. mariološki kongres in splošni 13. marijanski kongres v Zagrebu avgusta 1971. Poleg tega so prišla na vrsto še nekatera druga vprašanja slovenskega cerkvenega življenja.

Teden krščanske enotnosti v Mariboru

Od 17. januarja zvečer do 24. januarja zvečer so v Mariboru imeli teden krščanske enotnosti. Uvodni govor je imel pomožni škof dr. Grmič, zaključni pa škof dr. Držečnik. Govorili so še: p. Koren iz Rima, protojerej (pravoslavni) Livanov, evangelijski senior Kerčmar in prof. Drašković iz Beograda.

Slovenska Cerkev mora dobiti nov obraz

Mariborski škof dr. Držečnik je ob novem letu 1971 zapisal: „Ker živimo v pokoncilski dobi, bo seveda naša splošna naloga, da v slovenskih škofijah bolj in bolj dosledno izvajamo odloke 2. vatikanskega cerkvenega zbora. Cerkev mora dobiti po koncilu nov obraz, to je glavna naloga zadnjega koncila. Tudi naša slovenska Cerkev mora dobiti nov obraz. Marsikaj je bilo pri nas okostenelega, formalističnega, zgolj zu-

nanjega. Polagalj smo zelo veliko važnost na črko raznih podrobnih predpisov, duha evangelija pa smo pogosto zelo zanemarjali. Slovenci smo se radi ponašali, da smo krščanski narod. Radi smo to naglašali, medtem pa je vera v celih slojih naroda pešala, namesto nje je marsikje stopila „nova“ vera — brezboštvo. Gotovo ne brez krivde kristjanov. Že to dejstvo nam narekuje, da vzamemo versko obnovo zelo resno. Marsikaj se je že zgodilo, toda čakajo nas še velike naloge:

1. Božja beseda mora zaživeti

Obnova sv. bogoslužja je pri nas že v veliki meri izvedena. V novem letu bomo morali predvsem temeljito izkoristiti najnovejšo reformo misala...“

2. Razgovor na vseh ravneh

V še večji meri bi naj dal Cerkvi na Slovenskem nov obraz dialog-razgovor. Dialog je gotovo najznačilnejša zahteva 2. vatikanskega cerkvenega zbora. Tu je najprej dialog na škofijski ravni: med škofi in duhovniki... Nadalje dialog v župnijah, med dušnimi pastirji in verniki... Končno dialog z drugimi krščanskimi skupnostmi, s pravoslavnimi in evangeličani...

3. Marijino leto

Še ena velika naloga nas čaka v novem letu... Novo leto bo za vse nas Marijino leto: leto dveh mednarodnih Marijinih kongresov: mariološkega (znanstvenega) v Zagrebu in marijanskega (ljudskega) pri Ma-

riji Bistrici... Češčenje Matere božje je za slovensko pobožnost zelo značilno. Zato bomo tudi v Sloveniji priredili več verskih prireditev na čast Materi božji pri naših glavnih Marijinih svetiščih: na Brezjah, na Sv. gori pri Gorici in na Ptujski gori. Tem glavnim prireditvam se bodo gotovo pridružile tudi manjše prireditve za posamezne dekanije ali pastoralna okrožja npr. romanja ministrantov, srečanja mladine in podobno.

Študentovsko srečanje v Bohinju

Ob koncu novembra 1970 je bilo v „Baragovem bivaku“ v Srednji vasi pri Bohinju študentovsko srečanje. Govorili so: kaplan R. Končija: Kristus in mi, dr. Stanko Janežič o zakramentih, zlasti o spovedi, univ. asistent Anton Štalc.

Misijon v Zagorju ob Savi

Od 29. novembra do 8. decembra je bil v Zagorju ob Savi misijon. Posebno pozornost so misijonarji posvetili mladini. Vsak večer ob

19,30 in obe nedelji ob 8. uri so poslušali misijonske govore in dobili odgovore na sodobna vprašanja. Med drugimi je tudi govoril duhovnik-zdravnik p. dr. Šef.

„Nova mladika“ v letu 1971

„Nova mladika“ — družinska kulturna revija za sodobnega slovenskega človeka, ki hoče kulturno rasti iz zdravih korenin krščanstva in narodnih vrednot, obenem pa si želi širokih razgledov na vseh področjih, najbolj pa na življenjsko najvažnejših, kot so vzgojna in razna druga vprašanja — je dobila novega urednika, duhovnika in pesnika dr. Stan-ka Janežiča.

P. Stanko Dobovšek — umrl

Lani 12. decembra je pri sv. Mihaelu na Barju umrl p. Stanko Dobovšek, misijonar Sinov Srca Jezusovega. Rodil se je v Boštanju 1901. Leta 1937 je bil imenovan za rektorja Knobleharjevega zavoda v Dravljah. Po vojni je nad 20 let upravljal župnijo Stara cerkev.

Svetovne novice

Duhovne vaje za ločene

V ZDA vedno bolj širijo tudi duhovne vaje za ločene zakonce. Take duhovne vaje vodijo duhovniki, ki poznajo vprašanja poročenih oseb, ki pa iz različnih razlogov živijo ločeno.

Avstrijski škofje

Konec lanskega leta je bila štiri dni trajajoča konferenca avstrijskih škofov. Na programu so bile razprave in duhovniški predlogi cerkvenemu vodstvu o novih načinih oznanjevanja božje besede, o verskih oddajah na radiu in televiziji ter o verskem tisku.

Španski konkordat

Meseca novembra lanskega leta so se španski škofje zbrali na konferenci, na kateri so razpravljali o novem španskem konkordatu s sv. sedežem, ki naj bi nadomestil dosedanji konkordat iz leta 1953.

Majhni koraki namesto revolucije

Nemški Nobelov nagrajenec Werner Heisenberg je pred časom predaval danskim inženirjem v Kopenhagnu. Med drugim je dejal: „Mnogi iz mladega rodu so nezadovoljni z današnjo družbo in jo hočejo popolnoma ter temeljito prevrniti. Starejša generacija pa ve, da revolucija nujno vodi v diktaturo. Bolje je delati majhne korake v pravo smer“.

Proti ljudskemu glasovanju

List „Rocca“, glasilo gibanja Pro Civitate Christiana v Assisiju (Italija), se je zavzel proti ljudskemu glasovanju glede razporeke v Italiji. Ta „referendum“ bi Italijo razdelil v dva dela, podžgal nasprotstva in bi pomenil nevarnost za novo versko vojno. Katoličani naj uporabljajo raje druga sredstva za zmanjšanje slabih učinkov novega zakona.

Veleposlaništvo v Angliji

V kratkem bo izvedeno povišanje diplomatskih odnosov med Anglijo in Apostolskim sedežem. Angleška vlada namerava povzdigniti svoje poslaništvo v Vatikanu v veleposlaništvo. Na Angleškem in v Commonwealthu živi sedaj okoli 50 milijonov katoličanov.

Franciškani v Svetih krajih

Franciškanska provinca (kustodija) Sv. dežele je odstopila nekaj svojega posestva za judovski narodni park, vendar bodo franciškani še vedno ostali lastniki zemljišča.

Katoliška agencija v ZDA

Škofje ZDA so sklenili dosedanja katoliško tiskovno agencijo izpopolniti in narediti iz nje hitro in močno oporo vsemu verskemu tisku v ZDA.

Smrt koptskega patriarha

Konec lanskega leta je v Abesiniji umrl 79-letni koptski patriarh „abuna“ Basilios. Za patriarha je bil izvoljen leta 1950 in je bil prvi Abesinec, ki je dosegel čast koptskega patriarha. Med 23 milijoni prebivalcev Abesinije je 15 milijonov pravoslavnih koptskega obreda.

„Hadrijan VII“ v Franciji

Dolgo časa so igrali v Parizu delo Petra Luca „Hadrijan VII“, ki ga je napisal po istoimenskem romanu Fredericka Rolfea iz leta 1900. Rolfe si je v romanu zamislil papeža, ki gre med ljudstvo in s tem zbujajo začudenje in nevoljo rim-

ske kurije, vklenjene v stare običaje. Dejansko so te zamisli uresničili papeži zadnjih let.

25.000 ukrajinskih dopisnic

25.000 dopisnic so poslali katoliški Ukrajinci vzhodnega obreda iz Amerike prefektu kongregacije za vzhodne obrede kardinalu de Fürstenbergu. Na njih zahtevajo ustanovitev ukrajinskega patriarhata.

Najdaljše volitve papeža

V mestu Viterbo pri Rimu so znanstveniki razpravljali o najdaljšem papeškem konklavu v cerkveni zgodovini. Te papeške volitve so bile prav v Viterbu. Trajale so tri leta (od 1268 do 1271).

Ni zблиžanja z Mao-Ce-Tungom

Avstralec msgr. Cassidy je bil imenovan za pronuncija na Formozo. To imenovanje bo končalo razna sumničenja o namenih, ki so jih pripisovali sv. sedežu po premestitvi dosedanjega pronuncija v Latinsko Ameriko. Nekateri so celo govorili, da se hoče sv. sedež približati Mao-Ce-Tungu in da papež ne bo več imenoval pri Čankajškovi vladi nobenega zastopnika.

Ne samo škofovska konferenca

Na zadnjem lanskem zasedanju francoskih škofov je bilo tudi 51 laikov in 14 redovnic, pa tudi 29 duhovnikov in 7 redovnikov. Škofje — bilo jih je 128 — so jih povabili, da bi skupaj z njimi razpravljali o vprašanih, ki zadevajo francosko katolištvo.

Slovinci v Rimu

Za trideseti dan smrti so se rimski Slovenci spomnili raj. matere Tezeije Hanželič z mašo, ki jo je daroval kardinal Bertoli, kateri je rajno osebno poznal, saj je pred vojno preživel pet let v Jugoslaviji. Somaševala sta msgr. dr. Jezernik in frančiškan p. Recek. V pridigi je kardinal pokazal na bogato duhovno življenje, ki ga je pokojna redevnica razdajala sredi svojega ak-

tivnega življenja. Po maši je bila v dvorani prireditev, pri kateri so šolske sestre zapele „Vigred se povrne“ in „Jaz sem vstajenje“. Kardinalu Bertoliju se je zahvalil msgr. dr. Jezernik, kvintet iz Slovenika pa je zapel „Polje, kdo bo tebe ljubil“ ter „Gozdič je že zelen.“

Severna Amerika — Kanada

13. decembra so Slovenci v Montrealu praznovali izseljensko nedeljo. Imeli so kar dva izredna pridigarja. Ljubljanski pomožni škof dr. Lenič je spregovoril vernikom po nedeljskih „Oznanilih“, provincial lazaristov, dr. Stanko Žakelj, pa je bil osebno navzoč in pri obeh mašah pridigal.

Spittal ob Dravi

Zadnji obisk ljubljanskega pomožnega škofa dr. Leniča, ki je predsednik izseljenske komisije, izseljenskim Slovencem v Avstriji, je veljal slovenski skupini v Spittalu ob Dravi Bil je 22. novembra. Prišlo je okoli 150 rojakov.

Francija — Lurd

Skupno slovensko romanje v Lurdu bo v letu 1971 pod vodstvom slovenskih škofov iz Ljubljane, Maribora in Kopra med 5. in 10. julijem. Bodo tudi bolniki.

Švica — Zürich

V nedeljo, 6. decembra, je bila kripta pod cerkvijo Guthirt v Zürichu polna naših rojakov od blizu in daleč. Še bolj pa je bila napolnjena velika farna dvorana ob cer-

kvi po sv. maši. Kakor lansko leto je Miklavž privabil starejše, mlajše in najmlajše.

Združene države — Amerika

Statistike nam povedo, da je tam Slovencev še vedno 360 do 400 tisoč. Večina teh je že tretji ali četrti rod. V ZDA so prihajali Slovenci od leta 1890 pa tja do prve svetovne vojne. Več tisoč jih je seveda prišlo po obeh vojnah.

Palestina — Jeruzalem

Iz Jeruzalema je prišla žalostna vest, da je 2. decembra lani umrl na posledicah kapi v samostanu Betlage na Oljski gori p. Jozafat Ambrožič, doma iz Gorij pri Bledu. Dolgo vrsto let je skrbel za slovensko kolonijo v Egiptu.

Zapadna Evropa

Po zapadni Evropi delujejo sedaj med Slovenci tile dušni pastirji: **Vatikan:** msgr. Ignacij Kunstelj; **Anglija:** Franc Bergant; **Avstrija:** Ciril Lavrič, Martin Belej, Anton Miklavčič, p. štefan Kržišnik, Viktor Pernuš; **Belgija:** Vinko Žakelj in Kazimir Gaberc; **Francija:** Nace Čretnik, Stanislav Kavalar, Anton Dejak, msgr. Stanko Grims in p. Jakob Vučina; **Nemčija:** dr. Janez Zdešar, dr. Branko Rozman, dr. Franček Prijatelj, Lojze Škraba, Ciril Turk, dr. Franc Felc, Ivan Ifko, p. Janez Sodja; **Nizozemska:** Vinko Žakelj; **Švedska:** Jože Flis; **Švica:** p. Fidelis Kraner.

Nemčija — Bavarska

Vsekakor je bil višek prireditev na Bavarskem v zadnjem času maša münchenkega nadškofa kardinala Döpfnerja v münchenki stolnici drugo adventno nedeljo. Kardinal je maševal za Slovence in Hrvatate, ki so pod skupnim imenom „delavci iz Jugoslavije“ trenutno največja tuja skupina v Zahodni Nemčiji. S to mašo je kardinal hotel dati poudarka izseljenski nedelji.

OB MEJI SLOVENIJE

Pri beneških Slovencih

Zveza cerkvenih zborov na Tržaškem je v nedeljo, 3. januarja, priredila koncert za beneške Slovence v župni cerkvi v Šentpetru pri Čedadu. Pri petju je sodelovalo okoli 80 pevcev. Petje je vodil Janko Ban. Vsebino je napovedoval Miro Opelt, tolmačil pa je štolblanski župnik Lavrečič.

Na Goriškem

V katoliškem domu v Gorici je bil „Glasbeni koncert“. Na Cecilijanki 1970 so nastopili zbori iz Goriške, Slovenske Benečije in Kanalske doline, skupno kar 14.

Na Koroškem

„Naše delo, navade in življenje v letnih časih“ v slikah in pesmih je prikazal g. župnik Vinko Zaletel na prosvetnem večeru Krščanske kulturne zveze in Katoliške prosvete v Kolpingovi dvorani v Celovcu.

Slovenska ura v LS6 Radio América

Društvo Zedinjena Slovenija in Slovenski domovi Velikega Buenos Airesa so s sodelovanjem slovenskih podjetnikov organizirali slovensko oddajo v Radio América. Slovenska radijska ura je vsak petek ob 21. Na božični praznik je bila posvečena božični pesmi, vmes pa je msgr. Anton Orehar v slovenščini podal božično

misel in izrekel praznična voščila vsem rojakom v Argentini.

San Justo

V soboto, 26. decembra, ob 8 zvečer je šolska mladina iz San Justa priredila mladinsko igro „Zlatko“. Igro je pripravila ga. Zakrajšek, scenerijo pa je izdelal g. Tone Oblak.

Pristavski dan

V nedeljo, 10. januarja, je bil v Castelarju Pristavski dan. Sveto mašo je daroval dr. Mirko Gogala, ki je v pridigi razložil pomen novoletnega voščila v našem odnosu do bližnjega in do vse slovenske skupnosti.

Po skupnem kosilu se je začel popoldanski program. Napovedoval ga je Miha Gaser. Dekleta SDO s Pristave so pod vodstvom Lučke Pavšer in Maruške Batagelj nastopile z rajalno vajo. Predsednik pristavskega odbora Franc Pernišek je nato pozdravil občinstvo in razložil gradbene načrte za Pristavo ter naprosil navzoče, naj podpro gradnjo. Slavnostni govor je imel dr. Jože Krivec. Kulturni program je še obsegal petje Slovenskih mladenk pod vodstvom ge. Anke Savelli-Gaserjeve, terceta sester Tominc ter instrumentalni duet Maruške Batagelj ter Poldeta Malalan. V prijateljskem pomenku in dobri postrežbi pa so ostali rojaki do pozne večerne ure.

Razpeta jadra

Peti in zadnji letnik Slovenskega srednješolskega tečaja rav. Marka Bajuka je zadnje šolsko leto obisko-

valo in končalo 19 študentov. V tem letniku ni pouka z naprej določenim programom, ampak neke vrste seminar, kjer povabljeni predavatelji govorijo o predmetih, ki jih izberejo študentje. Ob koncu šolskega leta izdajo dijaki almanah s prispevki vseh abiturientov.

Lanski peti letnik, ki ga je vodil g. Jože Poznič, je izdal almanah z naslovom Razpeta jadra, v njem pa so objavili članke naslednji študentje:

Maruška Cesar predstavi španskega pesnika Becquerja; Jelica Fajdiga govori v članku Kri ni voda o slovenstvu naše mladine; Marija A. Geržinič govori o Srcu, kraljevem predmetu kirurgije; Marija Gorišek piše o Latinski Ameriki in nerazvisti; Franci Klemenc opisuje Expo-70 na Japonskem; Ivana Kočar objavlja članek Pisatelj Karel Mauser in mi; Mavricij Kočar se v Skrivnostni sili dotika elektrike; Jožica Kopač je opisala Razvoj otroka v rani mladosti; Organizacijo in delo v njej obravnava Marija Kopač; Motor opisuje Marijan Kopač; Jožica Kržišnik predstavi Trpečo Slovenijo takoj po vojni; Luján, največjo argentinsko božjo pot opiše Milan Marinič; Plebiscit na Koroškem ob 50-letnici razlagata Ivan Pipp in Jure Pintar; Marijan Pograjc poda Intervju s pilotom; o plesu piše Metka Rajer; Kaj je matura? se vrašuje Marija Tomažević, Neda vesel pa je napisala zgodovinski članek Slovenska univerza ob 50-letnici.

Almanah, ogledalo zanimanja te

skupine naše mladine, naj bi bil tudi obet za nadaljnje iskanje in tudi pisanje naših mladih.

Počitnice

V vročih poletnih mesecih zapušča za par tednov vedno več naših ljudi vroči Buenos Aires in odhiti bodisi k morju ali pa v hribe.

Številna otroška kolonija je že devetič odšla v córdobske hribe v počitniški dom dr. Rudolfa Hanželiča in sicer že 27. decembra. To kolonijo organizira Zedinjena Slovenija po svojem šolskem pododboru. Kolonijo se spremljali in vodili ga. Omahna Olga, gospodične Šemrou Anica, Malalan Cvetka in Pristovnik Nina ter g. Franček Breznikar.

Po vrnitvi otroške kolonije se vrste v počitniškem domu družine in posamezniki.

Skupina deklet in fantov je šla tudi letos v Mendozo in taborila skupaj s slovensko mendoško mladino v tamkajšnjih hribih. Slovenski dom v Mendози je tudi primerne opremil par sob za slovenske turiste.

Nekateri naši ljudje odhajajo v daljne Bariloče, kjer je za Slovence na razpolago Planinski stan.

Precej rojakov preživlja počitnice ob morju, zlasti v Miramaru, kjer ima več Slovencev svoje letoviške hišice.

Enkrat na teden so v januarju in februarju počitniški dnevi za mladino v Našem domu v San Justu, na Pristavi v Castelarju in v Slomškovem domu v Ramos Mejiji.

1971

duhovno življenje la vida espiritual

UVODNIK	Misli za marec	129
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Pavel VI. na Daljnem vzhodu	130
	Mati Terezija je osvojila svet	141
	Krog cerkvenega leta	142
SODOBNA VPRAŠANJA	Holandski katekizem in nauk o izvirnem grehu	146
	Vprašujete — odgovarjamo	152
RAZNO	G. Bergant govori o Slovencih v Angliji ..	154
	Film Priznanje	158
	Kristus v miselnosti Slovencev	174
	Nemški kardinal slovenskim izseljencem ..	177
ZA MLADINO	Gospod, rad bi ljubil	160
	Dnevnik mladeniča iz Prema	161
	Moja zgodba	163
	Mladinska pošta	166
V DRUŽINI	Vsi za enega, eden za vse	168
	Vprašanja za može in žene	169
	Očetove in materine laži	170
	Naši problemi	172
ROMAN	Ribičeve sandale	179
NOVICE	Novice iz Slovenije	185
	Svetovne novice	186
	Slovenci po svetu	188
	Med nami v Argentini	190

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.
Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.
Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorzia, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

Celotna naročnina v Argentini in obmejnih državah znaša pesov 34.—; v ZDA in Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800 lir; drugje protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“ ter stalna zaglavja: Jožejka Debeljak Žakljeva.

